

KURT MAHR

Zatracenci z Isanu

Knihovnička Perry Rhodan 53

Přeložil Jaroslav Kuťák

Ivsera se zamyšleně dívala na řadu třpytivých, lesklých přístrojů. Vlastně by teď měla být smutná, říkala si v duchu. Kdyby měla aspoň jediné šaty, kalhoty nebo plášť!

Ale nic takového tu už nebylo. Žádné šaty, žádné kalhoty, žádný plášť. Nic kromě toho, co lidé nosili na holém těle.

Ivsera kvůli tomu neuměla být smutná. Už několik dní všechny drahocenné aparáty stály. Už několik dní nebyly dodávány žádné kousky oblečení, z jejichž organických tkanin by se dala vyrobit syntetická potrava. Už několik dní žili v bunkru Fenomat z mizivých zásob, které měly být zítra nebo pozítří vyčerpány.

Ivsera se otočila. Za ní, ledabyle opřený o stůl, ale s vážnou tváří, stál Irvin.

„Smutná?“ zeptal se.

Ivsera zavrtěla hlavou.

„Ne, je mi to jedno.“

„Ale musíš to říct Havanovi, ne?“

Překvapeně na mladíka pohlédla.

„Havan? Ten už o tom ví. Už deset dní to ví.“

Irvin se odrazil od stolu a přistoupil o pár kroků blíž. Na sobě

měl krátké kalhoty. Vše oblečení žádný muž v bunkru Feno-mat nesměl vlastnit.

„Nevzpomene si," tvrdil Irvin.

„Ale..."

Irvin zvedl ruku, aby ji uklidnil.

„Žádné ale! Tobě snad nemusím vysvětlovat, co je Havan za chlapa, ne?"

Ivsera sklonila hlavu.

„Nezajdeš za ním místo mě?" zeptala se tiše.

Irvin zakroutil hlavou.

„Ne, raději ne. Nebylo by to k ničemu. Seřval by mě, že mu tu zprávu má podávat šéfbioložka osobně."

Ivsera vzdychla.

„Máš pravdu, Irvine." Zvedla oči, podívala se na něj a přinutila se k úsměvu. „Nejlepší bude, když to vyřídím hned teď."

Irvin přikývl.

„V to doufám!"

Ivsera otevřela dveře a vyšla na chodbu. Nadechla se dusivého, páchnoucího vzduchu. Rozhlédla se na všechny strany a byla ráda, že nikoho nepotkává.

Rychle odešla padesát metrů k výtahu, přivolala kabinu, nastoupila a stiskla tlačítko nejnižšího patra. Kabina se pohnula, pomalu a skřípavě, na důkaz toho, že ventily nepracují, jak by měly,

Už nic tu nefunguje, pomyslela si Ivsera. Vzduchotechnika nefunguje, demokracie nefunguje, není tu nic k jídlu a nic k pití. Kdybychom tak mohli nahoru!

Nahoru, kde už osm let nikdo nežil. Tam, kde se honila mračna radioaktivního prachu a kde každá kapka vody byla tak jedovatá, že by zabila deset lidí.

Nahoru, tam, kde deset kilometrů skály roztavené ve sklo prozrazovalo centrum výbuchu bomby, jež tam dopadla během nejstrašnější války všech dob.

Ivsera se pokoušela odhadnout, kolik lidí mohlo válku pře

žit. V bunkru Fenomat našlo záchranu Šest tisíc lidí, ale během osmi let se rozmnožili na deset tisíc. Fenomat býval hlavním městem země, proto na předměstí stál další bunkr jménem Sallon. Měl stejnou kapacitu.

Po celé zemi existovalo pět takových bunkrů. Pokud se předpokládalo, že nepřítel jich má stejný počet, pak válku na Isanu přežilo možná takových sto tisíc lidí.

Sto tisíc ze tří miliard!

Kabina se zastavila. Ivsera otevřela dveře.

Venku byla chodba, která se nijak nelišila od té, po které přišla k výtahu. Mladá žena se otočila vlevo, minula několik ošutkovaných dveří a u předposledních zůstala stát.

„Havaně?“ zvolala nahlas.

Jméno jí Šlo na jazyk jen ztěžka. Havan byl muž, který si myslel, že dva dny po Ofaranově smrti bude Ivsera jeho. Havan byl muž, který dělal Ivserě těžkosti, kde jen mohl, protože mu vysvětlovala, že chce alespoň rok držet smutek a že muž jako Havan v ní ani za deset let nesmaže vzpomínku na někoho takového, jako byl Ofaran.

Havan zabručel: „Pojďte dál!“

Ivsera otevřela dveře. Havan seděl za těžkým stolem z kovoplastiku a díval se jí v ústrety. V jeho hrubě řezané, ošklivé tváři se nepohnul ani sval.

„No, co je?“ zeptal se.

„Už nemáme žádný proviant,“ odpověděla Ivsera.

Havan zbystřil.

„Proč se to dozvídám až teď?“

Ivsera přimhouřila oči do úzkých Škvírek.

„Už před deseti dny jsem vám říkala, že nemáme surovinu!“

Havan pohrdavě sykl.

„No a co?“ zvolal. „Jako Člen Rady mám právo být neustále informován.“ Udeřil plochou dlaně o stůl. „Dám vás ve vašem úřadě vyměnit, když nedokážete plnit své úkoly!“

Ivsera se však nedala vyvést z míry.

„Pomyslete," namítla ledabyle, „že nejenom vy rozhodujete o obsazení úřadů. Máme Radu a já své práce nenechám, dokud mi to Rada nenařídí!"

Obrátila se, otevřela dveře a vyšla ven. Když za sebou zavírala, ještě slyšela, jak Havan zlostně volá: „Rada... zatím ještě je... Rada! Pche!"

Víc toho neslyšela, a ani ji to nezajímalo.

U výťahu potkala Killaroga. Killarog byl také členem Rady Jako Havan. Byl nejmladším mužem v Radě a podle Ivserina názoru jedním z mála, kdo si během těžkých poválečných let dokázali udržet Čest a důstojnost.

Ivsera ho minula a krátce pozdravila,

Ale Killarog se zastavil a chytil ji za ruku.

„Starosti?" zeptal se.

Ivsera na něj pohlédla.

„Kdo by je v těchhle dobách neměl?"

Killarog zůstal vážný, ale v očích měl jiskřičky smíchu.

„Jak jistě víte," řekl s předstíranou vážností, „jsem předsedou výboru pro personální a psychologické otázky. Pokud máte něco na srdci, je vaší povinností mi to sdělit."

Zvedl přitom ukazováček. Ale hned nato vážnost z jeho tváře zmizela, chytil Ivseru za paži a vedl ji po chodbě, po které právě přišla.

„Co se děje, děvče? Už nemáme proviant, co? Rada o tom ví už deset dní. S tím si nemusíte lámat hlavu."

Ivsera se hořce zasmála.

„Ovšem zrovna předseda výboru pro výživu a ošacení o tom nevěděl."

„Havan? Jistěže o tom ví. Před několika hodinami jsme na toto téma debatovali."

Ivsera mu vyprávěla, co se stalo. Killarog otevřel dveře svého pokoje a pustil ji před sebe. Nabídl jí místo, a zatímco obcházel svůj kovoplastikový stůl, aby se uvelebil v kresle, mávl rukou.

- , /

„Nevěřte ani slovu z toho, co Havan říká!“ radil Ivseře. „Zvlášť tehdy ne, když vám to říká osobně. Mimochodem, v Radě by se zesměšnil, kdyby požádal o vaše propuštění. No, obraťme list. Co uděláme, až nebudeme mít co jíst?“

Ivsera udělala bezradné gesto.

„To kdybych věděla, řekla bych vám to,“ odpověděla. „Možná bychom měli opustit bunkr a podívat se nahore, jestli tam něco nezůstalo?“

Řekla to jen tak, ale Kiliarog zareagoval překvapivě - prudce vstal, přimhouřil oči a zlostně sykl: „Kdo vám tohle nakukal? Dobře víte, že není možné opustit bunkr!“

Ivsera byla popletená.

„Odpusťte, já... neměla jsem tušení, že vás tak vylekám. Nikdo mi to nenakukal, byl to můj vlastní nápad. Na něco takového se dá snadno přijít, ne?“

Kiliarog se znovu posadil a vzdychl.

„Zapomeňte na to,“ zamumlat. Najednou vypadal unaveně a zničeně- „To já vás musím požádat o prominutí.“

Schoval tvář do dlaní, promnul si oči a pak se na Ivseru podíval mezi prsty.

„Pravdou je,“ řekl pomalu a důrazně, „že jsme se nahore byli podívat!“

Ivsera vyskočila.

„Vy jste...?“

„Ne tak nahlas. To se nikdo nesmí dozvědět, jinak by tam chtěli všichni. Proto jsem na vás tak vyjel. Mimochodem — vaše naděje jsou marné.“

Ivsera suše polkla.

„V jakém smyslu?“ ' . .

„Nahore taky není nic k jídlu! V městské oblasti Fenomatu za posledních osm let nevyrostla ani jediná řepa a v okruhu tří set mil kolem je všechno zamořeno. Dál jsme se nedostali.“ - „Ano, ale...“

„Žádné ale!"

Killarog vstal. Najednou se tvářil smrtelně vážně, „Chcete něco vidět, děvče? Něco vzrušujícího, napínavého a... něco, co vás zklame?"

Ivsera mlčky přikývla.

„Tak pojd'te se mnou!"

Opustili místnost. Killarog se obrátil doleva. Minuli Havanovy dveře. U posledních dveří, těsně při světlešedé Čelní stěně, se Killarog zastavil. Vytáhl klíč, cvakl zámkem a otevřel. Ivsera viděla studenou místnost, jejíž osvětlení mělo stejnou studenou barvu jako všechny ostatní místnosti, a jedny dveře v protější stěně.

„Tady nikdo nebydlí," vysvětloval tiše. „Můžete klidně vstoupit."

Vstoupili. Killarog vešel za m a opatrně za sebou zavřel. Pak prošel místností a otevřel dveře na protější straně.

Velkýma, bojácnýma očima zírala do úzké, nízké chodby, která bezesporu nepatřila k vlastnímu zařízení bunkru. Stěny sestávaly z holé skály, vzadu se leskly vlhkostí a strop byl každých pět kroků podepírán kovovou vzpěrou.

Pronikal tam chladný vzduch - něco úžasného v přetopené, zapáchající atmosféře bunkru.

Killarog řekl pronikavým hlasem: „Všechno, co teď uvidíte, si musíte nechat pro sebe. Neopovazujte se o tom s nikým mluvit... Dopadlo by to pro vás špatně!"

Ivsera přikývla.

„Jdu napřed," nabídl se Killarog.

Ivsera ho pustila. Šla mu pak v patách a zavřela za sebou dveře. Viděla, že chodba je osvětlována spoustou světel. Killarog pospíchal, měla co dělat, aby mu stačila. "

Chodba se ukázala delší, než si Ivsera zprvu myslela. Bylo to hodně únavné.

„Ještě to půjde?" zeptal se Killarog, když ji za sebou slyšel lapat po dechu,

Přikývla.

Killarog pochodoval dál. Asi za tři čtvrtě hodiny dorazili k poslední lampě. Ivsera z dálky viděla, že tam snad leží nějaká postava. Když k ní Killarog dorazil, strčil do ni. Postava se.pohnula se a nedůvěřivé oči si oba příchozí prohlížely.

Ivsera si nevzpomínala, že by toho muže někdy viděla. Nápadné na něm bylo, že měl úplné oblečení - ne jenom krátké kalhoty nebo trenýrky, jak bylo mužům předepsáno.

„Něco nového, Théré?" zeptal se Killarog.

Thér přikývl.

„Ano, pokračují."

„Kolik máme ještě času?"

Thér pokrčil rameny.

„Dva, tři dny, řekl bych. Co to děvče?"

„Ta se to smí dozvědět," odpověděl suše Killarog.

Ivsera překonala úžas a zeptala se: „Jak to, že je ten muž úplně oblečen? Z toho, co má na sobě, bych dokázala vyrobit nejméně pět pořádných jídel."

Thér zrozpačitěl. Killarog se hlasitě zasmál.

„Je to naše proviantářka," vysvětloval Thérovi. „Většina z toho, cos za poslední čtyři roky snědl, pocházela z jejích zkumavek." Pak se na Ivseru otočil a pokračoval: „Co myslíte, že by se Thérovi stalo, kdyby tu musel ležet polonahý?"

„No, je tu často?"

Killarog přikývl.

„On a ještě dva další. Každý deset hodin denně."

„A co tu dělají?"

Killarog ukázal na zem.

„Ukaž jí to, Théré!"

Thér vstal. Ivsera si teprve teď všimla, že v jeho blízkosti je rozmístěna řada přístrojů. O několik kroků dál chodba končila.

Thér připojil k jednomu z aparátů kabel s jakýmsi trychtýřem a podal jej Ivseře. „Poslouchejte⁴" vyzval ji.

Ivsera si trochu s obavami přitiskla trychtýř k líchu. Slyšela monotónní šum. Když ani po několika dalších minutách nic jiného neslyšela, chtěla trychtýř vrátit, ale pak uslyšela něco, co zaznělo jako úder vzdáleného, obřího bubnu.

Lekla se toho a chtěla se zeptat, co to je, když to zaznělo podruhé.

Killarog odpověděl, aniž by se musela ptát: „Byla jste ještě mladé děvče, když propukla válka. Víte, pod kterou Částí Fenomatu se tady nacházíme?”

Přemýšlela. „No, pod centrem... Přímo vedle předměstí Sallon.”

Killarog přikývl.

„Zcela správně. Jsme jen nějakých dvě stě kroků daleko od nejzápadnější chodby bunkru Sallon. Už jsem vám říkal, že se několik z nás podívalo ven. Narazili tam na skupinu cizinců. Možná přicházeli ze Sallonu, možná odjinud. Každopádně na naše lidi zahájili palbu. Naši museli utéct. Byli jen nedostatečně vyzbrojeni.”

Ivsera mu vyděšena naslouchala.

„A tady,” vysvětloval, přičemž ukázal na levou stěnu chodby, „slyšíte, jak se lidé z bunkru Sallon snaží provrtat do bunkru Fenomat. Thér tvrdí, že nám zbývají nejvýše dva tři dny. Pak budou tady!”

^ A ^

Ivsera to všechno brzy pochopila. V jejích vzpomínkách byli lidé z bunkru Sallon úplně stejní jako ti ve Fenomatu. Obyčejní lidé, kteří žádnou válku nechtěli. Killarog byl přesvědčen, že ti, kteří stříleli, přišli právě ze Sallonu, protože z větší dálky by sem sotva někdo chodil.

Kromě toho bylo zřetelně cítit otřesy. Thér a jeho dva kamarádi, je měřili už několik týdnů.

„Nejistě! Chtějí nám ukrást proviant!” trval Killarog na

svém. „A když tu žádný nenajdou, možná je napadne, že sežerou nás!"

^ A , ^

Killarogovy progózy nebyly nijak veselé.

„Skupina, na kterou naši lidé narazili, byla vyzbrojena stejně dobře jako armáda tajné policie. Pravděpodobně vyrabovali velký sklad arzenálu na severu Sallonu. My však máme všehovšudy padesát ručních zbraní a z toho jde většinou o staromódní pistole, které mají jen minimum munice. Pokud k nám tedy lidé ze Sallonu propašují více než dvacet lidí, pak zvítězili a my už si s ničím nebudeme muset lámat hlavu."

Odpověď byla více než jednoznačná. Ještě vysvětlil smysl stráží na chodbě.

„Máme mizivou naději, pokud by se nám Je podařilo odrazit okamžitě poté, kdy se k nám probourají. Pak bychom zadarmo získali jejich chodbu!"

Když se na něj Ivsera zděšeně zahleděla, hořce se usmál a zvolal: „Pochopte přece konečně! Osm let po poslední válce na Isanu jde už jen o to, kdo koho sežere! Klidně to berte doslovně!"

^ A ^

Killarog měl plán. Byl to odvážný plán, plný rizik. Proto Killarog musel využít všechny své schopnosti, aby pro něj získal Radu.

Rada svolila a dala mu k dispozici osm mužů jako doprovod, devět ochranných kombinéz proti záření a téměř polovinu zbraní, kterou bunkr Fenomat disponoval. Kromě toho byly podle Killarogova příkazu tři muži strážní jednotky umístěni nahoře u výstupních vrat z bunkru. Tato trojice a Killarogova skupina obdržely přenosné vysílačky.

Killarogovým cílem byla vstupní brána bunkru Sallon. Okamžik útoku - chvíle, kdy dostane vysílačkou zprávu, že se ze Sallonu prokopali.

Rada Killarogovi přednesla návrh.

Měl se hned stáhnout, jakmile by se zjistilo, že nemá úspěch, protože potom by byly jeho zbraně dole v bunkru zapotřebí víc.

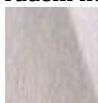
Killarog si vybral několik mužů, kteří ho měli doprovázet. Za tři hodiny po poradě měl jednotku připravenou- Během příprav ho Ivsera vyhledala a přemluvila ho, aby ji vzal místo jednoho z těch osmi mužů s sebou. Jejím hlavním argumentem bylo, že pokud by se skutečně podařilo proniknout do bunkru Sallon, pak u toho musí být někdo, kdo na první pohled pozná, kde je něco k jídlu.

Killarog nakonec souhlasil, ale pak napůl zlostně, napůl pobaveně vysvětloval: „Podezřívám vás, děvče, že pořád ještě v duši chováte romantické sny o lidskosti a o tom, že lidé ze Sallonu jsou stejní jako my. Chci vás jen upozornit, že pokud začnete na Salloňany mávat bílou vlajkou, oni vás bez zaváhání rovnou zastřelí.“

^ A ^

Byla noc, když Killarog a jeho skupina po jednohodinové jízdě hlavním výtahem dorazili k hlavní bráně bunkru Fenomat. V mezistupu si oblékli skafandry a provedli nezbytné kontroly. Killarog vydával rozkazy přísně a hrubým hlasem, aby smetl všechny náznaky sentimentality. Pro pět z devíti přítomných měly následující chvíle znamenat návrat na povrch planety po osmi letech.

lesně nad západním obzorem spatřila Ivsera slunce Wilan. Pokoušela se rozpoznat, zda se od války nějak změnilo. Ale slunce bylo rudé a veliké jako předtím, a stejně jako dříve dávalo víc tepla než světla. Na temně rudém nebi bylo vidět hvězdy.

Ivsera nedokázala skrýt vzrušení. Apelovala na rozum a pokoušela si namluvit, že ani osm let podzemního života přece nemůže při pohledu na hvězdy vyvolat tolik citu.

Ale nedařilo se jí to. Jako ve snu kráčela mezi ubohými troskami, které válka udělala z kdysi hrdého města Fenomat. Teprve po Killarogově třetím upozornění se vzpamatovala a plně se soustředila na úkol, který před ní stál.

^ A ^

Od hlavní Šachty k vratům Sallonu to bylo pět mil daleko. Ještě před osmi lety by tuto trasu urazili autobusem nebo pronajatým vozem a nepotřebovali by k tomu mnoho času, ale teď, ve skafandrech a přes hromady sutin, to byla celodenní cesta.

Po čtyřech hodinách Killarog poprvé nařídil odpočinek. Našli si místo, kde radiace kupodivu dosahovala jenom poloviční hodnoty než všude kolem. Nikdo si to nedokázal vysvětlit, ale každopádně šlo o nejvhodnější místo pro krátký odpočinek.

„Máme za sebou téměř půlku cesty," vysvětloval Killarog. „Od této chvíle musíme mít oči stále dokořán. Lidé ze Sallonu nejsou hlupáci. Možná je dokonce napadne, aby na nás zaútočili tady, zeshora."

Zatímco se rozednívalo, Ivsera se pokoušela rozpoznat, ve kterých končinách bývalého města se vlastně nacházejí. Kousek odtud kdysi vedla Ulice králů Febo, tedy ulice s nejdražšími a nejkrásnějšími obchody, kam chodívala dvakrát do roka s matkou nakupovat - jednou v den výročí její svatby a podruhé na její narozeniny. Stávaly tu těžké, staromódní budo-

vy-

Ale teď z nich nezůstaly ani základní stěny. Město bylo srovnáno se zemí. Všude se povalovaly trosky a velké kusy kamení, na kterých ani nebylo znát. Jestli to jsou skutečné balvany, nebo bývalé součásti staveb.

Všude rostla tráva. Ale jaká tráva! Její kdysi tenké, něžné výhonky byly nyní .masité a tlusté jako prst. Vyrážely až do poloviny výšky vzrostlého muže.

Mutace, pomyslela si Ivsera. Záření změnilo dědičný základ.

A nejenom u trávy. Cestou viděli brouka, jehož nožky nesly asi metrové tělo ve výšce půl metru nad zemí. Přitom největší brouk, jaký před válkou na Isanu žil, nebyl větší než lidská dlaň.

Jeden z mužů pozvedl zbraň, aby tu odpornou potvoru zastřelil, ale Killarog mu srazil hlaveň k zemi a vyjel na něj: „Poslouchej, ty blázne! Chceš nás snad prozradit?”

Když si odpočinuli, vyrazili k severovýchodu. Killarog neměl v úmyslu zaútočit proti Sallonu přímo, protože to představovalo příliš velké riziko. Raději určil víc času, aby hlavní vstup do Sallonu obešel a aby se k němu mohl přiblížit ze strany, odkud by je nikdo nečekal.

Přenosná vysílačka byla dlouho zticha, ale pak se přece jen ozvala! Thér: „Už je slyším i bez přístrojů. Máte možná ještě tak pět, šest hodin času... Pak už tu budou! Myslím, že k nám prolezou v některém ze spodních pater.”

Ivsera myslela na Havana. Myšlenka na to, že by se mohl stát jedním z prvních, na kterého Salloňané narazí, ji však nenaplňovala radostí, přestože ho nenáviděla. I Havana upřímně litovala...

Wilan stoupal k nebi a žhnul tak, že vedro bylo stále nesnesitelnější. Za chvíli nebyl v travnaté krajině nikde ani stín.

Po druhé přestávce na odpočinek Killarog přikázal absolutní mlčení. Vysílačky a přijímače, zabudované do ochranných přileb, sice pracovaly na vysoké frekvenci a musel by to být zázrak, kdyby je Salloňané našli, ovšem stát se to mohlo a muselo se s tím tedy počítat.

Killarog nařídil, že smějí podávat jen velice důležitá sdělení, a i ta pokud možno bez použití vysílačky, tedy jen z přilby do přilby.

Půda pod nohama zvolna stoupala. Ivsera si vzpomínala/že předměstí Sallon stávalo na svahu malého kopce.

Aspoň že ty kopce zůstaly, pomyslela si.

Kolem poledne už stáli nahoře, aniž by spatřili jediného Salloňana Killaroga to uspokojovalo, Ivseru to ale naplňovalo nejistotou. Považovala ho však za lepšího vůdce než sebe, a proto mlčela.

Vstup a podzemní vrata bunkru Sallon ležela na severovýchodním svahu kopce. Na rozdíl od všech ostatních bunkrů nevedly vedlejší vchody bunkru dolů, nýbrž vodorovně kopcem.

„Tak jsme tady!“ poznamenal Killarog a podíval se průzorem helmy na Ivseru. „Jakmile dá Thér znamení, zaútočíme!“

^ ^ ^

Několik hodin předtím na jiném místě Isanu, ovšem ne příliš daleko od bunkru Fenomat, přistála ve vysoké trávě vejčitá kosmická loď.

Posádka zjistila, že vzduch, země a moře planety obsahují nebezpečnou míru radioaktivity. Na nejrůznějších místech planety objevila zbytky sídlišť a brzy došla k názoru, že na této planetě kdysi řádila atomová válka, která zahubila všechno živé.

Čtyřlenná posádka byla sice vybavena mnohem lépe než Killarog a jeho lidé, kteří se pohybovali ve vzdálenosti patnácti kilometrů, aniž by o lodi věděli, ale velitel lodi byl zvyklý rozhodovat podle předběžné kalkulace všech rizik. K tomu také patřilo, že nikdy nepřistával na náhodně zvoleném místě. I teď si našel alespoň takové, kde byla podstatně nižší radiace než jinde,

Lod' o rozměrech 35 a 20 metrů byla vybavena zařízením, jaké Killarog ani Ivsera v životě neviděli, a při pohledu na něj by nevěřili, že je něco takového vůbec možné. Jedním z takových zázraků techniky byla automatická vysílačka, která

Všude rostla tráva. Ale jaká tráva! Její kdysi tenké, něžné výhonky byly nyní .masité a tlusté jako prst. Vyrážely až do poloviny výšky vzrostlého muže.

Mutace, pomyslela si Ivsera. Záření změnilo dědičný základ.

A nejenom u trávy. Cestou viděli brouka, jehož nožky nesly asi metrové tělo ve výšce půl metru nad zemí. Přitom největší brouk, jaký před válkou na Isanu žil, nebyl větší než lidská dlaň.

Jeden z mužů pozvedl zbraň, aby tu odpornou potvoru zastřelil, ale Killarog mu srazil hlaveň k zemi a vyjel na něj: „Poslouchej, ty blázne! Chceš nás snad prozradit?“

Když si odpočinuli, vyrazili k severovýchodu. Killarog neměl v úmyslu zaútočit proti Sallonu přímo, protože to představovalo příliš velké riziko. Raději určil víc času, aby hlavní vstup do Sallonu obešel a aby se k němu mohl přiblížit ze strany, odkud by je nikdo nečekal.

Přenosná vysílačka byla dlouho zticha, ale pak se přece jen ozval Thér: „Už je slyším i bez přístrojů. Máte možná ještě tak pět, šest hodin času... Pak už tu budou! Myslím, že k nám prolezou v některém ze spodních pater.“

Ivsera myslela na Havana. Myšlenka na to, že by se mohl stát jedním z prvních, na kterého Salloňané narazí, ji však nenaplňovala radostí, přestože ho nenáviděla, t Havana upřímně litovala...

Wilan stoupal k nebi a žhnul tak, že vedro bylo stále nesnesitelnější. Za chvíli nebyl v travnaté krajině nikde ani stín.

Po druhé přestávce na odpočinek Killarog přikázal absolutní mlčení. Vysílačky a přijímače, zabudované do ochranných přileb, sice pracovaly na vysoké frekvenci a musel by to být zázrak, kdyby je Salloňané našli, ovšem stát se to mohlo a muselo se s tím tedy počítat.

Killarog nařídil, že smějí podávat jen velice důležitá sdělení, a i ta pokud možno bez použití vysílačky, tedy jen z přilby do přilby.

Půda pod nohama zvolna stoupala. Ivsera si vzpomínala, že předměstí Sallon stávalo na svahu malého kopce.

Aspoň že ty kopce zůstaly, pomyslela si.

Kolem poledne už stáli nahoře, aniž by spatřili jediného Salloňana.. Killaroga to uspokojovalo, Ivseru to ale naplňovalo nejistotou. Považovala ho však za lepšího vůdce než sebe, a proto mlčela.

Vstup a podzemní vrata bunkru Sallon ležela na severovýchodním svahu kopce. Na rozdíl od všech ostatních bunkrů nevedly vedlejší vchody bunkru dolů, nýbrž vodorovně kopcem.

„Tak jsme tady!“ poznamenal Killarog a podíval se průzorem helmy na Ivseru. „Jakmile dá Thér znamení, zaútočíme!“

^ A ^

Několik hodin předtím na jiném místě Isanu, ovšem ne příliš daleko od bunkru Fenomat, přistála ve vysoké trávě vejčitá kosmická loď.

Posádka zjistila, že vzduch, země a moře planety obsahují nebezpečnou míru radioaktivity. Na nejrůznějších místech planety objevila zbytky sídlišť a brzy došla k názoru, že na této planetě kdysi řádila atomová válka, která zahubila všechno živé.

Čtyřlenná posádka byla sice vybavena mnohem lépe než Killarog a jeho lidé, kteří se pohybovali ve vzdálenosti patnácti kilometrů, aniž by o lodi věděli, ale velitel lodi byl zvyklý rozhodovat podle předběžné kalkulace všech rizik. K tomu také patřilo, že nikdy nepřistával na náhodně zvoleném místě. I teď si našel alespoň takové, kde byla podstatně nižší radiace než jinde.

Lod' o rozměrech 35 a 20 metrů byla vybavena zařízením, jaké Killarog ani Ivsera v životě neviděli, a při pohledu na něj by nevěřili, že je něco takového vůbec možné. Jedním z takových zázraků techniky byla automatická vysílačka, která

zachycovala zprávy okolního vesmíru na všech frekvencích a dokázala je nejen rozšifrovat, ale také přeložit do nějaké srozumitelné řeči.

Tímto způsobem byly zaregistrovány všechny hovory, které Killarog vedl se svými lidmi. Na lodi přitom zjistili jistou podobnost isanského jazyka s jednou jim známou řečí. Kapitán lodi se nejdříve ze všeho obrátil k hypnopřístroji, pomocí nějž si velice rychle a bezpečně osvojil isanský jazyk.

^ ^ ^

Hodiny ubíhaly v nesnesitelné nudě. Ivsera se přistihla, že pořád hledí na vstup do podzemního bunkru Sallon. Jediné příjemné na tom dlouhém čekání bylo zjištění, že vedro dne zvolna slábne. Slunce Wilan překročilo zenit a pohybovalo se k severu. Tráva začínala vrhat stíny.

Ivsera považovala za podezřelé, že se v blízkosti vstupu do Sallonu neobjevoval žádný strážný. Promluvila si o tom s Killarogem.

Ale ten jen mávl rukou.

„Žádné strachy, děvče. V okolí hlavního vstup do Fenomatu taky osm let nikdo nehlídkoval. Proč bychom měli zrovna teď potkat někoho u Sallonu?“

Ivsera chtěla namítnout, že lidé v Sallonu jsou očividně aktivnější než u nich, ale raději mlčela. Styděla se mluvit do záležitostí mužů.

Slunce zapadalo a znovu začaly svítit hvězdy...

Vtom Thér vyslal signály. Ivsera ve sluchátkách zcela zřetelně slyšela jeho hlas: „Prošli! Prorazili k nám na nejspodnější chodbě. Jsou těžce ozbrojeni. Netušíme, jak dlouho se jim budeme moci bránit! Hled'te se postarat, abyste pro nás něco udělali!“

Tohle neznělo příliš povzbudivě. Ale Killarog nedal na city. Vztyčil se a vykřikl: „Jdeme na to!“

Více klopýtali, než běželi z kopce dolů. Vstup do Sallonu označoval malý kamenný domek bez oken. Nebylo vidět. Jestli v něm někdo je, anebo jestli Salloňané vůbec tuší, co na ně čeká.

Killarog se nezdržoval průzkumem - Ivsera to považovala za lehkomyšlné a nepochopitelné. Umístil vedle masivního rámu kovových dveří dvě silné nálože a ustoupil o několik kroků, než explodovaly.

Křídla vrat se rozletěla.

Killarog vtrhl dovnitř se zbraní v ruce.

„Kupředu! Nikdo tu není! Kupředu!“

Ocitli se v meziprostoru. Další dveře se daly otevřít velmi lehce. Killarog opatrně vstoupil, a když ho ostatní následovali, zavřeli vnější dveře vstupu.

Killarog triumfálně zajásal, když na stupnici výtahové šachty zjistil, že hlavní výtah stojí v nejvyšším patře. Stačilo jen otevřít vnitřní dveře vstupu a...

Ivsera viděla, jak sahá po klice.

„Ne!“ vykřikla. „Přemýšlejte, než nás uvrhnete do neštěstí! Tohle přece musí být léčka. Půl dne jsme tu neviděli živáčka, a přesto Je kabina nahoře...“

„Ale co!“ přerušil ji Killarog hrubě. „Nezdržuj mě, děvče. Za pár minut máme celý bunkr ve své moci!“

Stiskl kliku a dveře se otevřely. Pak přistoupil k výtahu a zmáčkl tlačítko. Chtěl vtrhnout do kabiny, ale po prvním kroku se zastavil, jako by narazil do neviditelné stěny. ' :

Vykřikl, zvedl ruku s pistolí a začal střílet proti skupině mužů uvnitř.

Daleko se nedostal. Palba byla okamžitě opětována. V dešti střel se Killarog zhroutil k podlaze. Malý prostor před kabinou způsobil, že bylo zraněno ještě dalších pět mužů z Feno-matu.

Ivsera zůstala stát s hlavní pušky skloněnou k zemi.

„Přestaňte, vy blázni!“ křikla na Salloňany zlostně. „Už teklo dost krve. Vzdáváme se!“

V té chvíli zaslechla, jak se za ní otevírají vnější dveře vstupu. Zvenčí přicházela další skupina Salloňanů.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se muž vpředu.

„Téměř všechno,“ odpověděl jeden z těch ve výtahu. „Tenhle blázen zastřelil Iferse a těžce zranil Holrana. Ale dívka se chce vzdát.“

„Dívka?“ usmál se muž u dveří. „Copak na Fenomatu nemají dost mužů, že posílají ženský?“

Ivsera neodpovídala. Popadla ji zlost - zlobila se na Killaroga, který tohle neštěstí způsobil.

„Kolik lidí z Fenomatu ještě přijde?“ zeptal se jeden z mužů.

„Nikdo,“ odpověděla dívka.

„To vám nevěřím!“

„Tak nevěřte!“

„Poslouchej, holčičko, jestli...“

„Dost!“ přikázal přísný hlas. „Odvedeme je dolů k výsledku. Vy zůstanete venku, dokud nezískáme jistotu, že z Fenomatu už nikdo nedorazí. Dlouho to trvat nemůže. Garock posílá dobré zprávy.“

Garock musel být muž, který vedl podzemní akci, pomyslela si Ivsera.

Muž, který Jako poslední promluvil z kabiny, byl asi vůdce komanda. Všichni ho okamžitě poslechli. Druhá skupina se vrátila na svá místa a vchod se opět uzavřel.

Killaroga stáhli do kabiny, stejně jako raněné. Dva z nich mezitím ztichli. Zbývající dva nezranění muži, kteří hned po zahájení útoku zahodili zbraně, byli nahnáni za raněnými.

„Odevzdejte zbraně!“ požadoval vůdce skupiny po Ivseře.

Dívka mlčky poslechla. Muž natáhl ruku, ale Ivsera hodila zbraň na zem.

Muž se tiše zasmál,

„Hrdá, holčičko? Ale moc důvodů k hrdosti nemáte.“

Poprvé se na něj podívala. Sklem průzoru viděla už ne mladou, ale inteligentní tvář.

„Kdyby bylo po mém," řekla, „teď bychom možná důvod měli." Muž vážně, ale přátelsky přikývl a stiskl jedno z tlačítek. Kabina se pohnula a rozjela.

^ _*_ ^

Během času, který výtah potřeboval, aby je dovezl k cíli, měla Ivsera dost času k přemýšlení o své situaci.

Čím níže výtah klesl, tím nepravděpodobnější se zdálo, že by k nim Thér svou slabou vysílačkou pronikl. Dosud o sobě nedal vědět a Ivsera to považovala za špatné znamení.

Vzpomněla si, co říkal Killarog o výzbroji mužů ze Sallonu. Také ji napadlo, že tito muži vypadají silněji a rozhodněji než lidé na Fenomatu.

V polovině cesty odložili ochranné skafandry. Ivsera si oddechla, když jí ten těžký kus oblečení sklouzl z ramen. Pak & překvapením zjišťovala, že muži ze Sallonu jsou mnohem více oblečení než lidé z Fenomatu. Dokonce toho na sobě měli víc než ona!

Muž, který s ní mluvil, se k ní otočil.

„Jmenuji se Feriar," řekl a lehce se uklonil. „Je mi líto, že vás osud tak strašlivě zasáhl. Co se mě týče, chtěl jsem vás jen zajmout. Za všechno zlé může on," ukázal na mrtvého Killaroga. „Ovšem nedělejte si velké naděje. Ne všichni ze Sallonu jsou tak mírní jako já. Jakmile dorazíme dolů, musím vás odevzdat."

Ivsera mu za varování poděkovala. Pak si sedla, aby zbytek dlouhé cesty výtahem jela pohodlněji. To byla také příležitost k zamyšlení.

Mezi ní a Feriarem vzniklo jakési neviditelné pouto.

Sondovala situaci. Killarogova natažená ruka s pistolí v křečí stažené dlani byla na dosah. Ale pravděpodobně bylo těžké dlaň otevřít a zbraň sebrat. Kromě toho by bylo nápadné, kdyby zbraň zničehonic zmizela.

Napravo ležel jeden z pěti zraněných. Oči měl zavřené a dýchal jen velmi slabě. Pistoli už nedokázal tasit-pouzdra, visela napůl u jeho boku.

Po chvíli si Ivsera přesedla tak, aby byla blíž kraněnému. Po další chvíli se předklonila, jako by změnila polohu kvůli pohodlí.

Když už nebyla nikomu nápadná, rychle sáhla pro pistoli a schovala ji pod sukni.

Nikdo ji přitom neviděl.

Nikdo?

Možná Feriar. Ale ten nedával nic najevo.

^ A ^

Po výstupu z výtahu převzala zajatce jiná skupina ozbrojenců. Feriar měl ještě čas na to, aby na Ivseru povzbudivě zamrkal. Pak byli zajatci vedeni dlouhou chodbou.

Pochod trval hodinu. Ivsera zatínala zuby, aby vydržela tempo. Všude viděla, že zdejší ženy i muži jsou nesrovnatelně bohatěji oblečeni než lidé na Fenomatu. Přemýšlela o tom hodně dlouho, než ji napadlo několik možností - Sallonovi lidé neměli žádného chemika, který by uměl z textilií vyrobit proviant! Proto tu nemuseli odevzdávat šatstvo!

Ale z čeho pak celou tu dobu vlastně žili? Čím se živili?

Vojáci se zajatci konečně zabočili .doleva a pak asi sto metrů daleko do boční chodby. Nakonec se zastavili přede dveřmi, které měly na rozdíl od všech zdejších dveří šíř portálu.

Jakmile se otevřely, vojáci zůstali stát v pozoru.

Ivsera uslyšela řízný hlas: „Dále!“

Vojáci zasalutovali a vpochodovali do místnosti. Zajatci je následovali - fenomatští muži bojácně a vyděšeně, Ivsera naproti tomu lhostejně a pokud možno pomalu, aby salonnským ukázala, že na ni neudělali žádný dojem.

Muž, před nímž měli vojáci takový respekt, na ni však do-

jem přesto udělal. Podle hlasu čekala spíš urostlého chlapa vojenského vzezření, ale spatřila poměrně malého, odulého mladého muže, kterému z tučné tváře zářila samolibost. Vojáci se zastavili před rozložitým stolem, u kterého seděl. „Odchod!“ rozkázat tlust'och. „Ale počkat venku!“ Vojáci zmizeli. Tlust'och si prohlížel všechny tři nezraněné zajatce. Podle všeho to dopadlo k jeho spokojenosti. Zašklebil se a mávl na oba fenomatské muže, aby ustoupili ke stěně. Pak pokynul Ivserě, aby přistoupila blíže. Dívka na to nereagovala. Tlust'och se rozzlobil. „Hej, děvče!“ vykřikl. „Pojď sem!“

- Ivsera se rozhlížela po místnosti. Dělal, jako by tlouštíka zpozorovala teprve teď. „Myslíte mě?“ zeptala se překvapeně. „Jo, jistě,“ zabručel tlust'och, „Koho jiného?“ Ivsera neodpověděla. Místo toho na něj vážně pohlédla. Muž znervózněl a jeho nervozita se měnila ve zlobu. „Říkal jsem, že máš přistoupit blíž!“ vykřikl nakonec. Ivsera se nepohnula. Tlust'och se ztěžka zvedl od stolu, vyšel doprostřed místnosti a chytil dívku za paži, aby ji přivlekl blíž.

„Rozmyslete si to!“ varovala ho klidným hlasem dívka. „Nebo dostanete pohlavek.“

Tlust'och se zarazil, pustil ji, zamhouřil oči a zvolal: „Počkej, děvče! Však já tě zkrotím! Strážě!“ Dveře se otevřely a vojáci znovu napochodovali dovnitř. „Zbavte mě těch dvou chlapů. Pracovní tábor C! Žádný proviant prvních pět dní. Jsou dost tlustí.“

Fenomatscí muži se dali bez odporu odvést. Za vojáky a jejich zajatci se zavřely dveře.

Tlust'och s Ivserou osaměl. Dívka se obávala, že se přiblíží okamžik, kdy bude nucena použít ukořistěnou zbraň. Tlust'och se zašklebil.

„Tak jsme zůstali hezky sami, holčičko," řekl tiše. „Víš, co to znamená?" ;

„Já vím jen to," opáčila suše Ivsera, „že vás Rada bunkru Sallon, nebo co tady máte, bude popotahovat k zodpovědnosti za porušování válečného statutu při zacházení se zajatci."

Tlust'och překvapeně naslouchal a pak se burácivě rozchechtal.

„Válečný statut!" prskal smíchy, „Je sto let stará záležitost! Kdo by se jí dneska držel! Kdepak, děvče, ty patříš mně! A bunkr Sallon mi taky patří. Není tu nikdo, kdo by mě mohl kárat!"

Ivsera si neodpustila pichlavou poznámku: „No, takže Sallon patří pěknému ptáčkovi!"

Tloušťík rázem ztratil dobrou náladu. Přistoupil k dívce a sykl: „Ty mě nezlob! Já ti nabízím život, jaký na Isanu nemá žádná jiná žena. Ovšem mohu ti z něj taky udělat peklo, jestli budu chtít. Rozumíš mi?"

Ivsera neztrácela klid. :

„Zaprvé," odpověděla, „si vykáme a netykáme. A zadruhé nehodlám vést život, jaký mi nabízíte. Radši mrtvá než žít s kreaturou, jako jste vy."

Tlust'och explodoval. Zlostně jí sevřel levou ruku, zatřepal s ní, až jí vlasy létaly do tváře, a řval; „Budeš mě poslouchat! Budeš mě zbožňovat, protože jsem tě nechal žít! Ještě nikdo Belalovi nevzdoroval déle než pět minut!"

Při jeho rozčilení bylo pro Ivseru lehké vytasit skrytou pistoli. Zmáčkla pojistku a namířila.

Bělal spatřil zbraň, padl k zemi a ještě v pádu vyrazil Ivserě pistoli z ruky. Dívka překvapením a zklamáním vykřikla, ale tlust'och se překulil, sebral pistoli ze země a s ďábelským úšklebkem ve tváři znovu vstal.

„Tak takhle jsi to vymyslela!" křičel. „A co takhle válečný statut? Zajatec ohrožoval velitele nepřátelského bunkru se zbraní v ruce!"

Ivsera ztratila veškerou sebevládu.
„Zabijte mě!" křičela. „Tak střílejte!"
Bělal však zavrtěl hlavou.
„Nikoli, děvče, zůstaneš živá."

Ivsera na něj naléhala, pak se na něj vrhla, ale on ji snadno odstrčil.
Ivsera spadla a narazila zády do stěny. Jako by se tím dotkla nějakého kontaktu, dveře se otevřely.

Bělal překvapeně vzhlédl. Díval se na cizokrajně oblečeného, vysokého muže ve dveřích. Cizinec vstoupil a dveře se za nim zavřely.
„Kdo jsi?" vyjel na něj Bělal. „A jak se opovažuješ..."

Cizinec ledabyle mávl rukou.

„Nesnaž se, příteli," odpověděl klidným hlasem. „Vůbec ničeho se neopovažuji. Jenom jsem to tvé hulákám slyšel až venku na chodbě, a tak mě napadlo, že tu možná bude někdo, kdo potřebuje mou pomoc."

Belalovi to vzalo řeč. Cizinec měl dost času k tomu, aby Ivseru zvedl z podlahy. Teprve pak tlustých znovu zaječel:

„Jen počkej, chlape! Ta tvoje drzost tě brzy přejde!"

Pak skočil ke stolu a namačkal řadu tlačítek. Zavřenými dveřmi pronikalo výtí poplašných sirén.

Cizinec zpozorněl.

„Voláš své lidi, tlustóchu? No dobrá. Aspoň uvidí, co jsi za mizerného skrčka!"

„Ty ses zbláznil!" ječel Bělal hystericky. „Ty ses musel zbláznit. Za chvíli jsi mrtvola!"

Cizinec přikývl.

„Anebo ty," odpověděl klidně.

Bělal zbledl. Jeho sebejistota se zvolna vytrácela. Ztěžka se opřel o hranu stolu a zeptal se: „Kdo... kdo jsi?"

„Nač ti bude mé jméno?" zeptal se cizinec. „Říkej mi Perry, to postačí."

V této chvíli se dveře opět otevřely a do místnosti vtrhla horda ozbrojenců.

„Zastřelte ho!" ječel Bělal. „Urazil mě!"

Cizinec se prudce otočil, pozvedl ruku, a jako by z ní vycházela tajuplná síla, vojáci zůstali stát u dveří jako zmrazení.

„Jen klid, hoši," řekl. „Bělal lže. Obtěžoval tuto dívku."

Bělal se v pozadí pekelně zachechtal. Byl zvyklý na to, že nikdo v bunkru nebral obvinění jeho osoby vážně. Byl to prostě Bělal.

Neomylný Bělal. Všecko, co udělal, udělal k dobru bunkru. Na tomto veřejném názoru spočívala jeho síla.

Ovšem teď se poprvé stával svědkem toho, jak jeho lidé strnuli a jak se neodvažují podívat na něj ani na cizince.

„Jděte pryč," přikázal jim cizinec. „Budeme soudit muže, který po léta beztrestně páchal zločiny."

Ivsera nevěřila vlastním očím. Vojáci se obraceli a ustupovali. Pak se za nimi zavřely dveře. Dívka, cizinec a Bělal znovu osaměli.

Bělal klesl na židli, neschopen mluvit.

„Vidíš?" usmál se Perry. „Tahle se vede lidem, jako jsi ty."

„To... to...," koktal Bělal.

„... není možné, chtěls říct? Ale ne! Všecko Je v naprostém pořádku!"

Bělal-si najednou uvědomit. Že padlo slovo „soud". Cítil cizincovu neuvěřitelnou sílu a věděl, že mu půjde o krk, pokud hned něco nepodnikne.

„Já... já... milost!" žebral. „Neudělám nic, co by se ti nelíbilo!"

Perry se posměšně zasmál.

„Najednou? Nesnaž se, Belale, a neboj se. Svůj špinavý život si můžeš nechat. Vezmu s sebou tohle děvče a odvezu je do Fenomatu. A jestli pro mě chceš něco udělat, dám ti tip -dej Fenomatu pokoj... Jinak se ti povede zle!"

Ivsera viděla úšklebek, který Belalovi přelétl přes tvář. Viděl jej i cizinec?

Jako ve snu cítila, jak ji Perry bere za ruku.

„Pojďte!“ požádal ji. „Půjdem a necháme našeho přítele o samotě, aby mohl lépe přemýšlet.“

Dveře se otevřely. Ivsera a Perry vyšli na chodbu. Ivsera se ohlédl. Bělal sedět za stolem jako hromádka neštěstí.

^ A ^

Perry kráčel po chodbě, jako by nikde na světě neměl jediného nepřítele. Chvilí trvalo, než Ivsera překonala úlek natolik, aby znovu našla slova.

Zatím potkali jenom několik neozbrojených mužů, kteří na ně zírali, ale nijak se nesnažili útočit. Vpředu u hlavního vchodu to vypadalo trochu jinak. Tam bylo víc vojáků než civilistů.

„Myslíte... myslíte, že nás nechají projít, Perry?“

Perry se na ni usmál.

„To nevím,“ odpověděl klidně.

„Odkud jste? Vy nejste ze Sallonu, že? A už vůbec ne z Fenomatu? Přišel jste z... Othahevi?“

Othahey byl stát, se kterým se Heyatha dostala do křížku, než propukla válka. Heyatha bývala státem s hlavním městem Fenomat.

Perry zavrtěl hlavou.

„Ne, nepřicházím z Othaheyi. Copak bych se pak tak dobře vyznal v obou bunkrech tohoto města?“

Trochu z Ivserina starého vzpurného ducha se znovu ozvalo.

„Nebylo by to tak nemožné,“ odpověděla. „Já osobně nevěřím, že by v Othaheyi byli tak hloupí a nedrželi si špionážní službu.“

Perry se zasmál.

„Možná že máte pravdu. Ale přesto nepocházím z Othaheyi.“

Neprozdil ale, odkud ve skutečnosti přišel.

O dvě minuty později zabočili na hlavní chodbu. Perry smě-

roval k výtahu napravo. To, čeho se Ivsera obávala/se stalo o chvíli později. Cestu jim zastoupila ozbrojená hlídka čtyř mužů s bílými páskami na pažích. Perry se však nezastavil dříve, dokud do jednoho z nich nevrazil a potom jej ještě okřikl: „Hlupáku, kam koukáš?“

Voják o krok ustoupil. Vypadalo to, že má smysl pro humor. Pak si Perryho prohlédl od hlavy k patě a usmál se: „Odpusťte mi to, generále, ale byl byste tak laskav a prozradil mi, kdo vlastně jste? Máte nějaký průkaz?“

Perry zavrtěl hlavou.

„Ne, příteli, žádný průkaz nemám. Tvým představeným je kapitán Feriar? Doved' nás za ním!“

Ivsera se nestačila divit a voják žasl. Žádný cizinec nemohl poznat, kdo je čí nadřízený, protože vojáci neměli na uniformách žádná označení.

Hlídka udělala čelem vzad a mašírovala s Perrym v čele po hlavní chodbě směrem k výtahu. Ivsera je následovala. Cizinec jí připadal stále záhadnější.

Feriar sídlil v blízkosti výtahu. Čtyři vojáci se postavili ke dveřím, pátý zavedl Ivseru a Perryho do malé místnosti.

Feriar vyskočil, když Ivseru spatřil. Perryho si vůbec nevšímal.

„Veliký Bože!“ divil se. „To jste se Bělala tak rychle zbavila?“

Ivsera přikývla a ukázala na Perryho. Feriar se zadíval na velkého muže.

„Kdo jste?“ zeptal se podezřívavě.

Perry se usmál.

„Jsem někdo, kdo nemá žádný průkaz, a přesto hodlá v klidu a míru opustit tento bunkr... a sice v doprovodu této dámy.“

Feriar zalapal po dechu.

„Ta je zajatec!“ vyhrkl.

Otevřel ústa, aby přivolal strážce, ale Perry mu to jedním pohybem ruky zakázal.

„Nechtě toho!“ řekl ostře. „Vidím, že jste rozumný muž. Proč chcete pracovat pro toho špinavce Bělala?“

Feriarovi zůstala ústa dokořán.

„Vy víte...?“

„Přesně tak. Nemáte Belalovu vládu v lásce, hlavně proto, že je to diktátor a využívá moci k osobnímu prospěchu.“ Mluvil rychle a nedopřával Feriarovi klid k odpovědi. „Udělám vám návrh - pojdte s námi do Fenomatu! Zaručuji vám, že se vám nic nestane!“

Tato slova na Feriara zapůsobila.

„Ale Fenomat je už několik hodin...“

„Já vím. Získáme ho zpět. Myslíte, že byste nám mohl pomoci?“

Feriar přikývl.

„Dobrá, půjdu s vámi!“

Ivsera měla dojem, že sní. Něco takového nemohla být pravda. Jeden jediný muž se pohyboval - beze zbrani, jak se zdálo - volně po bunkru. Urazil despotického vládce podzemí a překonával překážky s lehkostí mistra svého oboru. Stačilo mu k tomu jen pár slov, a někdy ani to ne.

Ale bylo to tak.

Feriar si vzal zbraň a vysvětlil strážím, že oba cizince zavede k Belatovi. Pak se obrátil doprava k výtahové šachtě. Když se dveře otevřely, kabina byla prázdná. Perry nechal Ivseru a Feriara nastoupit, pak se podíval na Feriara, který chtěl zmáčknout knoflík nejvyššího patra, a upozornil ho: „Ne, příteli! Obráceně! Pojedeme dolů!“

Feriar na něj překvapeně pohlédl.

„Nemám v úmyslu,“ vysvětloval Perry, „pochodovat dlouhé hodiny po zamořeném území. Novou štolou to půjde pohodlněji.“

Feriar poslechl a stiskl spodní tlačítko. Výtah se zvolna rozjel.

Minuli asi čtyři patra, když se v kabině rozblíkalo červené

světlo, zabzučel varovný tón a zvenčí zazněly poplašné sirény,

Feriar sebou trhl.

„To je poplach!“ zvolal.

Perry lhostejně přikývl.

„A co jste čekali? Že nás Bělal nechá jen tak běžet?“

O vteřinu později zazněl z reproduktoru plechový hlas: „Pozor!

Poplach všem patrům! Uprchlí dva důležití zajatci. Jedná se o ženu,

pocházející z bunkru Fenomat, a o cizince, který ji doprovází. Oba

uprchlíci jsou řádným rozhodnutím stanného soudu odsouzeni k smrti, a proto musejí být přivedeni zpět živí, nebo mrtví!“

Následoval popis zajatců.

Feriar zneklidněl.

„Víte, kolik máme v Sallonu vojáků?“

Perry se usmál.

„Počkejte... pět a půl tisíce, ano? Osmdesát procent z nich jsou muži mezi patnácti a padesáti roky.“ ;

Feriar byl zaskočen.

„Ale v tom případě také víte,*“ pokračoval Perry, „kde nás tihle lidé budou hledat, že? Nahoře u hlavních vrat!“

^ A ^

Perry měl pravdu. Výtah dojel do nejspodnějšího patra bez jakýchkoliv problémů. Chodba před Šachtou zela prázdnotou. Perry bez váhání navrhl cestu doprava.

„Nechtě zbraň v pouzdru,“ radil cestou Feriarovi. „Mohu se o nás tři postarat, aniž by musela téct krev.“

Feriar bez odmítání poslechl. Ivsera si začínala myslet, že od chvíle, kdy Perryho spatřila, žije v omámení. Měl snad Perry vládu nad myšlenkami a přáními?

Sama to nedokázala určit.

Chodba náhle končila holou, světlešedou čelní stěnou. Ale

Perry nepropadl rozpakům. Otevřel poslední dveře po pravici a k Ivserinu překvapení je bezpečně dovedl k tajnému vchodu do nové chodby, která vedla k bunkru Fenomat. Způsob, jakým se tam Perry vyznal, byl omračující.

Bez zaváhání vykročil ke dvěma strážným u dveří a požadoval: „Pusťte nás dál! Jsme na cestě do Fenomatu. Důležitý úkol!“ •

Jeden z vojáků ihned poslechl, druhý však pozvedl zbraň zastoupil skupině cestu.

„Velitel Bělal hledá muže a ženu, oba jsou odsouzeni na smrt. Znáám kapitána .Feriara... Ale vy dva... nejste náhodou ti uprchlíci?“

Perry sáhl do kapsy. Udělal to jen tak mimochodem, s nazlobenou tváří a přísným výrazem, jako by chtěl ukázat doklady. Na nic jiného strážní ani nepomysleli.

Ale to, co Perry vytáhl, byla věc, ne nepodobná malé pistoli. Ivsera neviděla, co s ní Perry dělá, ale ve stejné chvíli, kdy jí hlavou projela bodavá bolest, klesli strážní k zemi. Nezbyl jim čas ani na výkřik.

Ivsera se zachvěla.

„Pokračujeme!“ řekl Perry. „Bohužel, byli příliš nedůvěřiví. Za dvě hodiny přijdou k sobě, ovšem myslím, že je nejdřív někdo najde... A pak budou vědět, kde nás mají hledat.“

„Oni... nejsou mrtví?“ vykoktala Ivsera.

Perry se zasmál.

„Ne. Já neprolévám krev,“

Chodba byla vyšší a širší než ta, kterou Killarog prorazil z Penomatu. Tuhle chodbu museli Salloňané kopat nejméně rok. Byla dobře osvětlená a kromě strážných nikdo v blízkosti nebyl. Ivsera to chápala jako špatné znamení, protože kdyby na Fenomatu ještě zuřily boje, chodba by musela být plná ozbrojenců. Takže už asi bylo po boji.

Perry kráčel rychlým a rozhodným krokem. Ivsera viděla, jak si ho Feriar pořád prohlíží, jako by se o něm pokoušel.

dozvědět něco víc. Zdálo se však, že se mu to příliš nedaří, protože čas od času zavrtěl hlavou a zabručel cosi nesrozumitelného. Ivsera ho chápala. Perry se zničehonic objevil, dal Sallonu lekci a zachránil jí život. Ovšem byla tu řada nevysvětlitelných věcí. Například zbraň, která paralyzovala strážné-

Závěr, ke kterému logicky došla, zněl - tenhle chlap, nepochází z Isanu! Určitě je z jiného světa!,

Než na Isanu vypukla válka, oba velké státy této planety podnikaly snahy o dobývání vesmíru. Vzhledem k zarputilému nepřátelství mezi velmocemi to byly dostihy. První vyvinuté rakety sloužily brzy jako nosiče atomových zbraní, nasměrované proti nepříteli z druhé strany Isanu.

Pak přišla válka a zničila vše, co na této planetě vzniklo. Jenom jedno zničit nedokázala - vědomí lidí, že někde na jiných planetách mohou existovat inteligentní tvorové a že je s nimi možné navázat kontakt.

Byl Perry takovou bytostí?

^ A ^

Po tříhodinovém pochodu - potkali jen několik vojáků a proběhlo to bez konfliktů - podal Perry další důkaz o svém nadpřirozeném původu. Zastavil se a zeptal se: „Neříkala jste, že jste směrem od Fenomatu prorazili obdobnou chodbu?“

Otázka mířila na Ivseru. Dívka se vyděsila. Byla si jista, že na toto téma určitě nemluvila - jen s Killarogem, ale ten už byl mrtev.

Uměl Perry číst myšlenky?

„Ne...“ odpověděla váhavě. „Nic takového jsem neříkala, ale ta štola existuje.“

Perry se usmál.

„Kde?“

Popsala mu polohu chodby co nejpřesněji. Perry zůstal chvíli

zamyšlený, pak ukázal doleva na stěnu chodby a řekl: „Když tady budeme vrtat v uhlu asi deseti stupňů, měli bychom po sto metrech na vaši chodbu narazit, že?”

Ivsera to nevěděla. Kromě toho se jí to zdálo jako víceméně teoretická úvaha, protože kdo by teď vrtal spojovou chodbu, a hlavně proč?

„Pro nás totiž bude nejlepší,” pokračovat Perry, „když se uděláme trochu neviditelnými. Je nám v patách spousta lidí.”

Ivsera a Feriar na sebe pohlédli. Ale chodba za nimi byla dosud prázdná jako předtím.

Perry sáhl do kapsy a podal Feriarovi malou zbraň, se kterou před chvílí omráčil strážné. Pak ukázal do štol.

„Jakmile za námi něco uvidíte,” vysvětloval, „namiřte na to a stiskněte červené tlačítko. To nám tu bandu udrží od těla.”

Nikdo mu neodporoval. Feriar si prohlížel cizí zbraň, Ivsera se věnovala "Rhodanovi, protože ten vytáhl jinou podivnou zbraň s dlouhou hlavní a namířil proti stěně. Z hlavně vyšel vejřovitý, světlezelený paprsek, a okamžitě do stěny vypaloval velkou díru.
.

Perry se plně soustředil na práci. Přesto jako by cítil obdivné pohledy svých druhů.

„Dejte pozor, Feriare!” radil. „Jinak přijdou, aniž bychom si jich všimli!”

Tajuplný zelený paprsek pracoval naprosto bezhlučně a neuvěřitelně rychle. Ivsera se chvíli pozorně dívala a pak její pozornost něco odlákalo.

Od Sallonu se ozýval křik a dusot okovaných podrážek. Pak bylo v dálce vidět vojáky, utíkající chodbou. Rhodan už pronikl dosti hluboko do stěny, ale zavolal na Feriara: „Zdržte je jen na chvíli, už to bude!”

„Střílejte!” vyzvala Feriara dívka.

Přestal váhat a zmáčkl spoušť. Působnost zbraně byla větší, než čekal. Vojáci padali jako mouchy. Ti, kteří přibíhali za nimi, sice netušili, co se stalo, ale chápali, že tam číhá nějaké

nebezpečí. Kryli se-za těly bezvědomých a odjišťovali pušky.

Feriar váhal.

„Pozor!“ zvolala dívka. „K zemi!“

Strhla ho dolů v době, kdy naproti vyštěkly pušky. Zmáčkl spoušť, ale to už na ně Perry křičel: „Pojďte sem! Hotovo!“

Ivsera se k němu obrátila a vytřeštila oči. Už od nich byl asi padesát metrů daleko.

„Honem!“ volal na ně. „Pospěšte si!“

I Feriar se probral ze strnulosti a skočil za dívkou dobové chodby.

„Až sem ke mně!“ vyzýval je Rhodan.

Sotva k němu dorazili, namířil proti stropu chodby, kterou právě vyhloubil. Paprskomet měl nastaven na jehlový oheň. Tím, že na konci chodby vytvořil ve skále tenké trhliny, se Štola za nimi zřítíla a zasypala dobrých třicet metrů.

„Tak,“ usmál se Perry. „Myslím, že budou potřebovat celé tři dny na odklizení sutin!“

Pak se pustil do dalšího hloubení a zanedlouho prolomil tenkou stěnu fenomatské chodby. Útěk se podařil.

^ A ^

Na nejspodnějším patře Fenomatu stály kupodivu jenom dvě strážce, aby hlídaly druhý konec sallonské chodby, která ústila přímo v bývalé Havanově pracovně. Ivseru napadlo, jak se asi zatvářil, když se stěna za ním prolomila a když se vzniklým otvorem vyvalili sallonští vojáci.

Perry vyřídil strážné jediným výstřelem a pak se s Feriarovou pomocí propracoval do sousední místnosti.

Feriar to už nevydržel a řekl: „Jsme vám velice zavázáni a víme také, že jste určitým způsobem vyšší bytostí než my. Ale cítili bychom se lépe, kdybyste nám vysvětlil, co máte v úmyslu, a hlavně proč to všechno děláte.“

Perry přikývl.

„Dobrá. Odpovím vám jednoduše. Chci dobýt bunkr Feno-mat zpět. Důvod je prostý. Bělal je diktátor, a kdyby mu patřily oba bunkry, stal by se vládcem na Isanu. A to nechceme, že?"

Reriar vážně přikývl.

„A druhá část otázky?" zeptala se Ivsera.

„Nejdříve musíme být určitou dobu pospolu, abych vám na ni odpověděl. Zatím ještě nenastal pravý čas."

Feriar řekl: „Disponujete zbraněmi, které vám na Isanu umožní zvítězit nad kýmkoliv. Ale přemůžete i tisíce vojáků? Takový bunkr je velmi složitá stavba. Snadno ztratíte přehled..."

Perry se usmál.

„To mi nebude dělat žádné potíže, věřte mi," odpověděl.

Pak sáhl do jedné z kapes, ve kterých nosil své obdivuhodné vybavení. Vytáhl další věc. Byla plochá. Čtvercová, a dala se schovat do dlaně.

Přiložil ji k ústům a něco tiše řekl. Mluvil řečí, kterou na Isanu neznali. Feriar se vyděsil, když ta věc promluvila stejnou řečí, jakou do ní mluvil Perry.

^ A ^

John Marshall převzal po Perrym Rhodanovi velení člunu. Rhodan se věnoval záležitostem, které zjistil podle odposlechu místních zdrojů.

A k Marshallovi také směřovalo vysílání, které Ivseru a Feriara uvedlo v takový úžas. Marshall zachytil krátkou zprávu o situaci a následující instrukce: „Vezměte si dezintegrátor a termozáříč a přijďte sem. Projdeme bunkr ze dvou stran; Laury zůstane u Rodriga. Jasně?" „Ano, pane. Zůstávám s vámi ve spojení," „Dobrá," rozhodl Rhodan. „Pokuste se nikoho nezabít!"

Zpětné dobytí bunkru Fenomat vypadalo jako procházka růžovým sadem. Perry krácel po chodbách a svou malou tajuplnou zbraní omračoval, co mu přišlo do cesty. Feriar a Ivsera pak rozlišovali lidi z Fenomatu a ze Sallonu. Ty první nechávali ležet, druhým nasazovali pouta.

Ještě předtím Perry uzavřel přístupové cesty od Sallonu, aby už nemohli přijít ani vojáci, ani další materiál.

Fenomat měl celkem sto pater. K vyčištění každého patra nepotřeboval víc než hodinu. Čas od času se ve čtvercovém přístroji domlouval cizí řečí s jiným mužem, jenž čistil bunkr shora.

Ivsera vydržela hodně dlouho.

Nakonec však vyčerpáním usnula...

Když se probudila, probouzeli se už i zajatci a snažili se zbavit pout, naštěstí však mamě. Dívka si promnula oči a běžela nahoru za Perry m.

Našla ho na osmactyřicátém patře. Stáli u něj Feriar a další muž, který vypadal podobně jako Perry a měl u sebe stejné zbraně.

Perry se na ni usmál.

„Skončili jsme," vysvětloval. „Bunkr je v naší moci. Ivsero - tohle je můj přítel John Marshall. Bez něj bychom museli ještě pěkných pár hodin pracovat!"

Ivsera před Marshallem sklonila hlavu a John se na ni přívětivě usmál.

„Představte si," pokračoval Perry, „že na Fenomatu existovalo ještě malé hnízdo odporu. Skupinka mladíků se zabarikádovala a bránila se jen několika zbraněmi soustředěným útokům sallonských vojáků. Schovali se v chemickobiologické laboratoři."

Ivsera zpozorněla.

„Znáte jejich jména?"

„Dvě. Jeden je Thér a druhý Irvin.“
 Ivsera radostí vykřikla.
 „Thér a Irvin! Panebože, chudáčci!“
 „Ano, hlady už sotva stáli na nohou. Hned jsem jim dal obstarat něco k jídlu. Mimochodem, zdá se, že proviant tvoří hlavní zdejší problém. Vaši lidé jsou do jednoho podvyživeni. Vy už nemáte zásoby?“
 Ivsera zavrtěla hlavou.
 „Ne, nic.“
 „No, tak to musíme něco obstarat,“ řekl úplně samozřejmě Rhodan.
 Pak promluvil Feriar: „Perry chce ovládnout i Sallon. Co si o tom myslíte?“
 Ivsera rozhodila ruce.
 „Pravděpodobně by klidně mohl dobýt všechny bunkry na Isanu, kdyby chtěl.“
 Perry zavrtěl hlavou. „Nejde mi o bunkr, ale o Bělala.“
 Dívka pochopila, že tu začal vládnout někdo mnohem mocnější než všichni ostatní dohromady, a proto se instinktivně věnovala své práci. S Perryho svolením vydala rozkaz, aby byli zajatci svlečeni a aby bylo jejich šatstvo odneseno do laboratoře. Odhadovala, že tak dokáže vyrobit pro všechny obyvatele bunkru jednu celodenní dávku potravy. To by mohlo stačit, než Perry sežene definitivní pomoc.
 V laboratoři se objímala s Irvinem a Thérin a tekly jí slzy radosti. Když si řekli všechno nejdůležitější, přišla řeč i na to, že Perry chce získat Sallon.
 „Doufejme, že tam najde i zrádce Havana,“ zabručel Thér.
 Ivsera sebou trhla.
 „Havan je zrádce?“
 „To jsi nevěděla?“ zeptal se Irvin. „Havan se se Sallonem paktoval několik let. Bělal mu pravděpodobně slíbil, že z něj udělá něco jako správce Fenomatu. Sallonská chodba neskončila v Havanově pracovně náhodou.“

Ivsera chvíli přemýšlela o tom, Jak[^] osud Havana stihne, až se dostane do rukou fenomatských, ale pak se podívala na ukořistěné šaty a řekla: „No tak, konec řečí! Rychle do práce, pánové!"

^ A ^

Záměry Perryho Rhodana původně vůbec nebyly takové, že by chtěl zasahovat do událostí na Isanu. On a jeho druzi -myšob Gucky, mutanti Laury Martenová a John Marshall a nakonec hrabe Rodrigo de Berceo, vysvobozený z galaktické ZOO na planetě Tolimonu, v poslední chvíli uprchlí před pronásledovateli - galaktickými lékaři Arasy, kterým Laury Martenová ukradla jednu ampuli s elixírem života. Sérem, které prodlužovalo život.

Při této přísně tajné akci pronikla i do galaktické ZOO, kde Arasové drželi v zajetí bezpočet inteligentních bytostí z celého vesmíru -- i lidi z planety Země. Zamilovala se tam do jednoho z nich, hraběte Rodriga, a na vlastní pěst ho vysvobodila...

Celá řada transitních skoků odnesla záchranný Člun s uprchlíky z dosahu Arasů. Čistě náhodou dolétli k Isanu a Rhodan se na téhle oběžnici rozhodl několik týdnů setrvat, než zájem Arasů o nejbližší vesmír pomine a dokud ho nepřestanou systematicky pročesávat. Nechtěl v žádném případě připustit, aby Arasové zjistili, že planeta Země, o které se celá arkonidská říše už Šest desítek let domnívala, že byla zničena útokem soustředěných flotil Skokanů, existuje i nadále. Jenom díky chytrému klamnému manévru se Zemi podařilo izolovat a plně se vyvinout. Ale stačilo šedesát let k tomu, aby se ze Země stala galaktická mocnost? Nastal už čas k návratu na scénu?

Rhodan si myslel, že ano, ale nebyl si tím plně jist. Proto raději stále zametal stopy.

: Po přistání kosmického člunu odposlechl hovor mezi Killarogem a jeho lidmi. Dal myšobu Guckymu příkaz, aby na povrchu planety pátral po dalších lidech, kteří přežili válku. Gucky k tomu využíval své neobyčejné parapsychické vlastnosti - teleportaci, telepatii a telekinezi.

Rhodan se pak vydal na cestu k blízkým bunkrům. Přitom se ocitl v situaci, která ho přinutila zakročit.

A teď, dva isanské dny po přistání, měl oba bunkry pevně v rukou. Od Guckyho dostal zprávu, že na Isanu existuje celkem jedenáct takových podzemních úkrytů. Pět z nich však dostalo přímý zásah bomby a nevydržely.

Celkový počet obyvatel Isanu podle toho činil zhruba sto tisíc. Před válkou Jich tu žily miliardy.

-4- ^ ^

Převzetí bunkru Sallon, přestože proběhlo bez zádrhelů, bylo pro Rhodana s Marshallem v jistých ohledech neuspokojivé, protože nenašli ani Bělala, ani zrádce Havana.

Oba despotové zmizeli a s nimi se ztratila i stovka ozbrojenců.

Rhodan si zprvu myslel, že je snadno najde a donutí ke kapitulaci, ale pak se ukázalo, že se neschovali ani v bunkrech, ani jinde na povrchu planety. Proto byl přesvědčen, že existuje ještě nějaký další tajný podzemní prostor, o kterém vědělo jenom pár zasvěcenců.

Pustil se tedy do pátrání. Nepomyslel na to, že by se díky Belalově útěku mohl sám dostat do nějakého nebezpečí. Ale poněvadž byl jeho pobyt na Isanu časově omezen, chtěl se osobně postarat, aby po jeho odletu zavládly na této planetě skutečně demokratické poměry.

^ _* _ ^

Na Belalovi nebylo vidět, že se nachází víceméně v nouzové situaci. Patřil ke druhu lidí, kteří se cítí v koncích, teprve když mají nůž na krku a ruce svázané.

„Tak co na to řeknete?“ vyjel na postaršího muže. Ti'm mužem byl přírodovědec Malanal, génius svého oboru. Bělal se o něj dobře postaral a vybavil jeho laboratoř těmi nejlepšími přístroji. Místnosti, kde se nacházela, byly rok po válce tajně vyhloubeny mimo bunkr a vedly k nim dvě chodby. Lidé, kteří tuhle práci prováděli, patřili buď k Belalově osobní gardě, které naprosto důvěřoval, anebo posléze zmizeli v pracovním táboře a už se z něj nikdy nevrátili.

Když se objevil cizinec jménem Perry, byl Bělal hrdý na svou předvídavost. Stáhl se i s osobní gardou a svým důvěrníkem Havanem zpátky do tábora a byl si jist, že tam zůstane alespoň chvíli neobjeven.

Bělal neměl v úmyslu Perryho uznávat za pána situace a Malanal hrál v jeho plánech podstatnou roli. Malanal rozpřáhl ruce, aby naznačil, že nemůže sloužit. „Poslal jsem nahoru dva vaše lidi, Belale...“ „Snad je z toho Člunu nikdo neuvidí?“ vyjel Bělal zlostně.

„Ne. Pracují opatrně. Neopustili horní východ, ale házeli proti Člunu kamení.“

„Co je to za nesmysl?“

„Kameny se odrážely pár metrů před člunem jako od neviditelné stěny. To Je stejný jev, jaký naši vojáci pozorovali u cizinců, když se probíjeli bunkrem - tihle cizinci se umějí chránit neviditelným polem, kterým nepronikne Žádná hmota.“

Bělal chvíli zíral.

„Takže útok proti kosmickému člunu je zcela bez vyhlídek na úspěch?“

Malanal zavrtěl hlavou. „Podle mě ne tak docela.“ „Tak mluvte konečně!“

. Malanal se mírně předklonil.

„Cizinec Perry se přece někdy musí vrátit. Protože však je sám složen z hmoty a bude chtít nastoupit, budou muset ochranné pole lodi vypnout. Pokud právě v tom okamžiku zahájíme palbu, mohli bychom ji pravděpodobně zničit.“

Bělal se ušklíbl.

„Zničit ji nechci!“ zvolal. „Chci ji jen poškodit, abych z ní mohl vytáhnout nějaké přístroje.“

Malanal souhlasně přikyvoval.

„Jistě, Belale. Bude záležet na síle ostřelování. To není má věc,“

Bela] vstal.

„Dobrá. Zařídím všechno potřebné. Myslím, že postačí tří-coulové raketomety. Dostatečně člun zdemolují a cizince pozabíjejí, nebo je aspoň zneškodní. Okamžitě tam pošlu své muže. Jaké štěstí, že cizinec přistál právě nad námi!“

Opustil místnost, aniž by Malanalovi dopřál jediné slůvko díky nebo rozloučení.

Bělal kráčet kolem místností, ve kterých během posledních let probíhal nejrůznější vědecký výzkum. Tímto šachovým tahem si zajišťoval převahu nad osazenstvem jiných bunkrů. Nepředpokládal, že by se tam někdo jiný věnoval vědě tak jako jeho lidé.

V jedné z místností byl umístěn Havan z bunkru Fenomat. Byli tam s ním čtyři vojáci. Ne snad proto, že by se Bělal bál o jeho život, ale proto, že mu nedůvěřoval, stejně jako by nedůvěřoval v takové situaci ani sám sobě.

Havan vypadal mnohem zničeněji než Bělal, protože už uvěřil, že se ocitli v pasti,

Nicméně se nevzdával;

Když se doslechl o Malanalově rozhovoru s Betalem, dal si zavolat své osobní strážce a řekl jim; „Bělal mi neřekl všechno, všimli jste si? Pravděpodobně existuje nějaká možnost, jak se toho cizince zmocnit. Musím se to dozvědět! Svou odměnu znáte.“

Strážci poslušně přitakali. Bělal by patrně nespal tak klidně, kdyby tušil, jak dobré to Havan s lidmi umí'. Získával si je pomocí slibů a výhrůžek.

Jediným slabým bodem jeho plánu byl Malanal. Havan musel ke své nelibosti konstatovat, že všichni Jeho asistenti mu jsou věrně oddáni. Neexistovala jiná cesta do laboratorního traktu než přes samotného Malanala.

^ A ^

Perry Rhodan měl v úmyslu nasadit k pátrání po Belalovi a Havanovi myšoba Guckyho, jen co se vrátí ze své inspekční cesty.

Cucky byl teleporter. Uměl „skákat“ po všech možných prostorách bunkru, jak se mu zachtělo. Soustředil se, rozplynul se a rematerializoval kdekoli, kde si to přál.

Dva dny po dobytí Sallonu však Laury Martenová hlásila, že se. Cucky vrátil v bezvědomí a těžce raněný. Zpáteční skok na palubu lodi ho patrně stál zbytek všech sil. Krvácel z několika ran, pocházející z prostých střelných zbraní. Laury natolik rozuměla medicíně. Že Rhodana uklidnila. Tvrdila, že myšob bude za několik dní zase na nohou.

Zatím nikdo nevěděl, co se mu stalo. Protože byl zároveň telepat, těžko se mohl stát obětí nějakého střelce. Uměl číst myšlenky. Možná že vběhl do mechanické pasti, mezi samostřily. Bylo docela dobře možné, že na planetě existovalo něco takového, protože lidé si tu značně nedůvěřovali.

Guckyho zranění bylo nepříjemné, protože dávalo Belalovi s Havanem čas,

Lidé z Fenomatu a Sallonu mezitím snědli polovinu všech potravinových koncentrátů, které měl člun na palubě. Koncentráty je nasýtily zhruba na čtyři týdny dopředu. Mezitím musel Rhodan sehnat přirozené, nekontaminované potraviny, anebo musel ze Země přivolat loď s proviantem.

^ A. ^

John Marshall příštího dne udělal zajímavý objev. Stalo se to v centrální elektrárně bunkru Sallon. Právě v té době, kdy tam vstoupil, prováděl Malanal experimenty, které potřebovaly velké množství energie.

Marshall si všiml nezvykle vysoké spotřeby a přivolal Rhodana, protože si byl jist, že našel stopu.

Pak postupně vypínali všechny spotřebiče bunkru, ale místo aby spotřeba klesla na nulu, zůstalo ještě asi osm set tisíc kilowattů, tedy asi čtyřikrát tolik, než bunkr potřeboval. Bylo zřejmé, že energie proudí pryč odtud nějakými neznámými kanály.

Najít odpovídající vedení bylo snadné.

Rhodan byl spokojen.

„V pořádku," řekl Marshallovi. „Počkejte tady. Přinesu z paluby člunu velký de z integrátor. Stačí, když budeme sledovat tyhle dráty, a dostaneme se do úkrytu protivníka."

Pak si na sebe vzal arkonidský oblek, vybavený deflektorem, agregátem pro energetické ochranné pole a dalšími vymoženostmi. Zanedlouho stál na povrchu planety a vytahoval z kapsy ovladač, aby požádal posádku o vstup na loď.

^ A -Ý-

Bělal chtěl svou akci původně provést sám, ale Havan ho zpracoval tak, že mu nakonec dovolil, aby šel s ním. Zneškodnění cizí lodi pro něj bylo natolik důležité, že nakonec zaujal s Havanem a dvěma vojáky pozice nahoře na povrchu a čekal; kdy budou moci zahájit palbu.

Spatřil cizince ve chvíli, kdy stál jen několik kroků od své lodi.

„Pozor!" sykl „Už je tady!" ... -

Oba vojáci věděli, co mají dělat. Připravili se k palbě.

Bělal nepoznal, jestli je energeticky ochranný štít lodi deaktivován. Vyčkal proto, až bude Rhodan těsně u lodi. Rozechvěle sledoval, jak otevírá vchod a nastupuje.

„Ted!“ vykřikl Bělal. „Pal!“

^ A ^

Perry pocítil cizí myšlenky ve chvíli, kdy se chystal vstoupit do lodi. Prudce se ohlédl a asi sto metrů za sebou uviděl v zemi temnou díru. Vykukovalo z ní něco dlouhého, oválného...
Nezaváhal ani na zlomek vteřiny, seskočil a skutálel se stranou - ve stejném okamžiku, kdy z raketometu vyšlehl záblesk.

^ _*• ^

Rodrigo byl oslněn a nevěděl, co má dělat. Laury vykřikla, ale její výkřik zanikl v ohlušující, praskavé ráně, která pohnula lodí a smazala obraz z panoramatických monitorů. Laury se propracovala k hlavnímu panelu.

„Zapni ochranný štít!“ křikla na Rodriga. Poslední dny jí už pomáhal. Věděl, kde jsou nejdůležitější ovládací prvky lodi, ovšem právě mu to všechno vypadlo z hlavy.

Lodí otřásl další zásah. Laury spadla na podlahu, ale hned se zase zvedala k palubní desce.

Obrazovky zhasly. Lod' byla poškozena. Vtom se Rodrigo probral.

„Rhodan je v nebezpečí!“ vykřikl. „Musím ven!“ Laury neměla čas se o něj starat.

„Však on si pomůže sám!“ křikla, ale to už se Rodrigo dral ven z velínu. Několika skoky se ocitl ve vstupu a seskočil dolů. V tom spěchu si nevšiml, že u sebe nemá žádnou zbraň - dokonce ani svůj mečik. Chtěl jenom pomoci, jak bylo v jeho povaze.

„Rhodane!" "zvolal. „Rhodane... kde jste?" Ochranný štít nikomu nebránil v opuštění lodi. Rodrigo jej zevnitř nepocítil. Opustil jeho pole a rozběhl se.

^ ^ ^

„Tamhle je jeden!" vykřikl Bělal.

Raketomet přestal střílet, jakmile se první raketa rozprskla o ochranný štít lodi-

Belal tasil revolver, který s sebou stále nosil, a namířil na muže, pobíhajícího kolem lodi, který rozhazoval rukama a něco vykřikoval.

Pak zmáčkl spoušť a držel ji, dokud nevyprázdnil zásobník.

Rodrigo slyšel jenom první výstřel. Něco ho strašlivou silou udeřilo do prsou. Odhodilo ho to na záda a byl mrtev ještě dříve, než dopadl.

^ ^ ^

První výstřel Rhodana odhodil daleko stranou. Energetický štít jeho obleku ho ochránil před následky střely a antigravový generátor se postaral, aby nedopadl tvrdě, nýbrž měkce přistál.

Tlaková vlna exploze ho však odmrštila dvě stě metrů daleko. Ztratil tak několik cenných vteřin, než popadl dálkové ovládání člunu a znovu nastavil Jeho ochranný energetický štít.

Když pak viděl, že se další raketa odrazila, oddechl si a vrátil se po svých, aby nevypadal příliš nápadně.

Viděl, jak se Rodrigo vyřítil z lodi, a slyšel ho volat. Odpovídal mu, ale Rodrigo ho neslyšel. Pak Rhodan viděl, jak se z té temné díry zvedá muž a míří na nebohého šlechtice. Rychle tasil paprskomet a bez míření na střelce vypálil. Ale spalující paprsek ho minul. Rodrigo se zhroutil.

. . ^ A ^

„Pryč odtud!“ vykřikl Bělal zděšeně. „Tamhle jde ten cizinec!“
Uslyšel zasvištění paprsku a objevil Perryho.

„Honem! Honem!“

Vběhli do štol. Bělal jako první. I Havan vyvinul neuvěřitelnou rychlost, přestože poslední dny připomínal spíše živoucí mrtvolu. Asi po půl míli chodba ostře zatáčela. Bělal se za rohem zastavil a sáhl ke stropu. Popadl malý kroužek, zavěšený na řetízku, a zatáhl za něj jako za splachovadlo.

Chvilí se nic nedělo a Bělal začínal být netrpělivý, pak se ale země otřásla a konec chodby se propadl. Proti uprchlíkům se vyvalila mračna prachu.

Bělal se otočil a běžel za Havanem a oběma vojáky. Pro cizince mělo být odklizení sutin nepřekonatelnou překážkou, nicméně když Bělal dorazil do tajné pevnosti, umístil u vchodu do chodby dvacet vojáků a přikázal jim, aby měli OČI otevřené.

Jakmile se vrátil do pracovny, spojil se se svým agentem v Sallonu. Situace byla příznivá. Podle agentových zpráv se v bunkru zdržoval jenom jediný cizinec. Bělal nevěřil. Že by mu mohl být nebezpečný.

Přikázal svým lidem, aby se připravili k výpadu. Havan ho poslouchal a pak se zeptal; „Co máte v úmyslu?“

„Poškodili jsme jejich Člun,“ vysvětloval Bělal. „A teď ovládneme jeho posádku.“

„U všech duchů vesmíru!“ zaúpěl Havan. „Myslíte, že to bude tak jednoduché? Cizinci mají zbraně, o kterých -se nám ani...“

Bělal mávl rukou.

„Přestaňte s tím! Neviděl jste toho cizince, kterého Jsem zastřelil u lodě? Nevypadal snad jako smyslů zbavený? Myslím, že jsme z nich celou tu dobu měli větší respekt, než zasluhovali. Mají nějaké zbraně, to ano, ale... Je jich přece jenom pár

a snadno ztrácejí hlavu. Ne, Havaně, naše vyhlídky jsou docela dobré. Za dva dny se staneme pány situace!"

Havan opustil místnost bez dalšího slova. Pořád se ještě tvářil, že Belalovi nevěří, ale byl už stejného názoru. Nicméně tím více-si uvědomoval, že nastal Čas Bělala odstranit. V žádném případě nesměl dopustit, aby se mu cizinci dostali do rukou. Triumf a zbraně, které by přitom sklídl, by z něj udělaly neomezeného a nedotknutelného vládce.

Havan se připravoval.

^ A ^

Škody, způsobené třemi raketovými zásahy, byly větší, než Rhodan odhadoval. Exploze zdemolovaly pohonný systém. Bez zevrubné opravy se s člunem nedalo létat. Vypadla i Část energetického zásobení. Loď už nedokázala udržet dostatečně silný ochranný štít, ani patřičně osvětlovat vnitřní prosto-

0.

Člun teď byl víceméně bez ochrany. Brzy postačí malý granát a roztrhá jej-

Laury Martenová se s Rodrigovou smrtí vyrovnávala statečně. Rhodan byl rád, že nepodlehla smutku. V téhle situaci by nikdo neměl Čas, aby ji mohl konejšit.

Společně s Laury odnesli zraněného Guckyho do bunkru Fenomat, protože tam byl ve větším bezpečí. Laury u něj zůstala, aby ho ošetřovala.

Pak Rhodan prohlédl východ ze štoly, ze které se střílelo. Byla asi v délce sto metrů zasypána. Pro dezintegrátor. to neznamenal žádnou překážku, jenže Rhodan tuto možnost zamítl. Počítal s tím, že na opačném konci chodby budou stát ozbrojené strážé.

Proto dával přednost tomu, aby se vrátil k Marshallovi, který neopustil místo v elektrárně a dál na něj čekal. :

Člun zůstal prázdný a nestřežený. Rhodan však ještě před

odchodem použil hyper vyšil áčku a požádal Zemi o křižník, co nejvíce naložený potravinami.

^ A ^

Feriar stál před destilovacím zařízením a se zájmem sledoval nahnědlou tekutinu, která se na konci skleněného monstra měnila v bezbarvou, nezapáchající tekutinu.

Ivsera byla velmi zaměstnaná. Feriar se zajímal o chemii -hlavně o tu potravinovou - ovšem přítomní odborníci v Čele s Ivserou neměli čas, aby mu vysvětlili, jak to všechno funguje.

Vtom se otevřely dveře a někdo zvolal: „Je tu nějaký pán a hledá cizince jménem Perry. Pokud tu není, pak chce mluvit s Feriarem nebo s Ivserou!"

Ivsera odpověděla, aniž by zvedla hlavu od práce: „Pošlete ho za Feriarem - uděláte to pro mě, Feriare?"

Periar byl zvědavý. Odešel ke dveřím a spatřil podmračené-ho, podsaditého muže. Byl oblečen jako všichni ve Fenoma-tu a mezitím i v Sallonu, a neměl u sebe žádné zbraně. Feriar ho ještě nikdy neviděl.

„Vrte, kde je ten cizinec?" zeptal se.

Feriar zavrtěl hlavou. „Nevím/ale mohu ho najít."

Podsaditý chlapík vytáhl z kapsy papír a podal jej Feriarovi.

„Tak udělejte tohle," řekl ostře. „Přečtěte si to a rozhodněte sám, jestli je to důležité."

Než se Feriar stačil vzpamatovat z překvapení, podsaditý chlapík se otočil a pochodoval pryč. Feriar rozložil papír a četl:

„Bělal se dnes v noci, v 29 hodin, pokusí zajmout cizí Člun včetně jeho posádky."

Žádný podpis. Feriar si to dvakrát přečetl a pak se podíval po poslovi.

„Kde je?“ hlesl překvapeně.
„Tamhle vzadu...“ odpověděl kdosi.
„Běžte za ním! Přiveďte ho sem!“
MUŽ odspěchal.

Feriar se vrátil do laboratoře a ukázal papír Ivseře. Přečetla si jej a bez váhání přerušila právě začínající destilaci.

„Musím najít Perryho,“ řekla vážně. „Je to důležité. Pokud vím, loď je příliš poškozena. Nemá ani dostatek zbraní, aby se mohl bránit.“

„No fajn,“ odvětil Feriar, „ale kde je?“

„Pravděpodobně na lodi.“

„A když ne?“

Ivsera přemýšlela.

„Naproti v Sallonu je jeho přítel Marshall. Když mu dáme zprávu, jistě najde cestu, jak se s Perrym spojit.“

Feriar přikývl.

„Dobrá. Pokračujte v práci... Já se toho Marshalla pokusím najít.“

Pak se vrátil Thér a oznamoval, že posla už nechytil. Hned nato se rozhodl, že Feriara doprovodí.

^ A ^

„Tady odtud to vede přímočaře!“ zvolal Marshall.

Rhodan odložil těžkou zbraň a zahleděl se do kabelové šachty, kterou právě uvolnil.

„Jaký je to směr?“ zeptal se.

Marshall přemýšlel.

„Mám plány bunkru docela dobře v paměti. Řekl bych, že Belalův úkryt leží takové dva kilometry odtud směrem na severovýchod, těsně pod břehem řeky Oviaľ.“

„Proč právě tam?“ zeptal se Rhodan překvapeně.

Nemusel čekat na Marshallovu odpověď, protože dokázal číst jeho myšlenky: „Bělal potřebuje vodu. A čím blíže je k řece, tím levněji ji dostane.“

^ A ^

Step byla načervenalá jako obvykle. Rhodan a Marshall letěli pomocí svých arkonidských obleků ke člunu. Bělal je nemohl vidět, protože měli zapnutá deflektorová pole a byli tudíž dokonale neviditelní.

Bělal a jeho lidé získali značný náskok. Marshall s Rhodanem je dostihli teprve ve chvíli, kdy se sto metrů od lodě formovali k útoku.

Rhodan viděl, že s sebou mají pušky a lehké granátomety. Muži ukládali munici do trávy a zaujímalí bojové pozice. Marshall s Rhodanem vlétli do otevřeného vstupu lodi. Marshall zůstal ležet ve vstupu, aby mohl Rhodana informovat o dění venku a aby mohl zaměřovat. Jeho údaje nemohly být dostatečně přesné, aby nasměrovaly těžká dezintegrátorová a paprskometná děla. Ovšem u impulsního děla nebylo přesné zaměření tolik důležité. Termopaprsek mohl být nastaven na vějířovitou palbu. Kromě toho protivník nevládnul rovnocenné zbraně. Pokud by nezasáhla náhoda, neměl Bělal šanci.

^ A ^

Feriar a Thér opustili hlavní bránu bunkru a vyšli ven- Bělal a jeho muži se prostřeli na povrch planety. Nikdo je nedokázal zastavit...

„Rád bych věděl...“ poznamenal Thér, ale pak to nedořekl, protože ho cosi zaskočilo tak, až ztratil řeč.

Spatřil skupinu mužů v trávě. Nejdříve si myslel, že patří k Belalovi, ale pak uslyšel smích jednoho z nich a nakonec ho uviděl. Byl to hubený, šlachovitý mužík.

„Kohopak to tady máme?“ zeptal se hubeňour posměvačně a namířil si to přímo k Thérovi. „Áááá... to je přítel Thér, kamarád kdysi slavného Člena Rady Killaroga...“

„Dej si pozor!“ sykl Thér. „Nebo se se zlou potážeš“ 50

Kostnatec o krok ustoupil a vykřikl: „Spoutat! Oba dva!"
Muži se vrhli na Théra s Feriarem. Nebránili se, věděli, že to nemá
smysl. Když byli svázaní, hubeňour se ušklíbl a poznamenal: „No!
Ještě nějaký další drzý poznámky?"
Thér na něj zlostně pohlédl.
„Jen počkej, Havaně! Jednoho dne spolu zúčtujeme!"

^ A ^

„Trochu víc doprava, pane!" zvolal Marshall. „Když to roztáhnete
trochu Víc, dostaneme dva granátometry naráz!"
Rhodan si dává) na čas. Věděl, co by se stalo, kdyby vystřelil
předčasně. Bělal by situaci prohlédl a rychle by se stáhl. To však-Perry
nechtěl. Jeho cílem bylo Bělala zneškodnit.
„Řekněte mi, až budou dvacet metrů od nás!" křikl na Marshalla,

^ A ^.

Ať Bělal uvažoval Jak chtěl, pořád mu vycházelo, že ho ze strany cizí
lodi nemůže potkat žádné nepříjemné překvapení. Stačilo sedět, zaměřit
granátometry a roztrhat ji na kusy. Tak by to udělal, kdyby mu nešlo o
palubní přístroje, které chtěl ukořistit nepoškozené.

„Kupředu!" pobídl své muže. „Do práce!"
Nebyli ani třicet metrů od lodi, když tento rozkaz vydal. Opatrně se
plazili k člunu a doufali, že to dobře dopadne. Bělal se ohlédl a spatřil
za sebou dvě vztyčené hlavně granátometu. Spokojeně přikývl. Kdyby
něco, okamžitě začnou pálit,

Ještě dvacet metrů.

Otvor vstupu temně zíval ze stěny lodě. Bělal nechápal, proč nechali
otevřeno, ale nepovažoval to za nebezpečí.

Ještě patnáct metrů!

Bělal se zpola napřímil a sledoval cizí loď, když střelnou,

kterou předtím neviděl, vyšlehl záblesk zářivého, silného paprsku.

Bělal nestačil zavřít oči. Okamžitě byl oslněn, před očima se mu roztočily barevné kruhy a naprosto nic neviděl. Vyděšeně padl na břicho a zůstal ležet. Ve stejné chvíli to nebezpečně zadunělo a tlaková vlna ho odhodila o několik metrů dál. Vzduchem svištěly střepy.

Bělal slyšel divoké výkřiky. Někdo volal, že granátometry vyletěly do vzduchu i s municí, ale to už se ozvala další detonace a přišla nesnesitelná vlna horka.

Bělal byl zoufalý. Vstal a rozběhl se po paměti s pistolí v ruce. Pálil, až ji celou vystřílel. Slyšel kolem sebe výkřiky bolesti, ale nevěděl, jestli to jsou jeho lidé, nebo nepřátelé. Nic neviděl.

*

Utíkal, klopýtal a padal, až padl hlavou na něco tvrdého. Úder ho odhodil stranou. Chvilí ležel omráčeně na zemi. Když se pokoušel znovu vstát, měl najednou pocit, že mu v mozku vybuchla bomba. Zablesklo se, zazněl hrom, a pak byl Bělal vyřazen z boje.

^ A ^

Boj skončil. Marshall Bělala omráčil dobře cíleným výstřelem z paralyzátoru. Rhodan pak vyhodil granátometry do vzduchu. Když už odtud nehrozilo žádné nebezpečí, Rhodan opustil své stanoviště a vyšel ven. Chtěl mluvit s nějakým prostředníkem, a protože Bělal zůstával v bezvědomí, bylo mu toto přání neprodleně splněno.

Rhodan se s nimi nezdržoval. Nabídl jim volbu mezi kapitulací a záhubou. Rozhodli se pro kapitulaci a ani jim to netrvalo příliš dlouho.

Bělal, který by s tím patrně nesouhlasil, o ničem nevěděl.

Jeho muži složili zbraně a posadili se těsně k sobě, aby se dali spoutat.

^ A. ^

Ivsera téměř ani nezvedla oči, když se dveře do laboratoře otevřely. Teprve Irvinův překvapený výkřik ji k tomu přinutil. Obrátila se a pohlédla na dva muže ve dveřích.

Toho jednoho ještě nikdy neviděla. Vypadal poměrně stupidně, ale pistole, kterou držel v ruce, zakazovala posmívat se jeho zjevu.

Druhého znala - až moc dobře.

Havan!

„Ničeho se nebojte," křikl pobaveně do laboratoře. „Však víte, jakým způsobem si zabezpečit své životy."

Ivsera to věděla, ale neovládla se: „Zmizte! Co nejrychleji vypadněte!" křičela na nenáviděného Havana. „Nebo přijdete o krk!"

Havan se ošklivě zašklebil.

„Myslíte?" zeptal se a přistoupil blíž. „S touhle návštěvou jsem si počkal až do té doby, než se bunkr octne zcela v mých rukou. Podívejte, tamhle,..."

Pokynul vojákovi u dveří, ten se otočil a dal přivést Théra a Feriara, zajaté a svázané.

Ivsera zbledla. V té chvíli nemyslela na Perryho, protože byl cizinec a nikdo ho tu neznal. Havan tvrdil, že bunkr je jeho. Byla to pravda?

„Táhněte k Čertu!" vyjela na něj. . Ale Havan zůstal stát a kývl na nejbližšího vojáka.

„Spoustejte ji taky!" přikázal lakonicky.

^ A. ^

Laury seděla ve svém pokoji a věnovala se myšobovi, když tam vstoupil ozbrojenec a bez pozdravu se na ni osopil: „Půjdete se mnou!" „A proč?" podívala se dívka.

„Jste zajata!"

Laury vstala. Pohnula rukou ke zbrani, ale voják na ni namířil puškou: „Jen klid, nebo budu střílet!"

Laury poslechla. Vrhla na Guckyho zoufalý pohled. Myšob ležel vzadu na pohovce a nehýbal se. Spal a vůbec netušil, že se kolem něco děje.

^ A ^

Rhodan začal být netrpělivý, když se Feriar a Thér v dohodnutou dobu neobjevili. Propustili Belalovy odzbrojené strážce a nechali je běžet. Od těch už žádné nebezpečí nehrozilo. Horší bylo, že se nemohli spojit s Laury. Neodpovídala jim. Rhodan schoval malou vysílačku zpátky do kapsy a pokusil se s ní navázat spojení telepatickou cestou.

O pět minut později věděl i Marshall, co se v bunkru stalo. Oba byli dobří telepati, Marshall dokonce vynikající.

Laury byla společně se spícím Guckym se všemi pro Havana důležitými zajatci zavřena v chemicko-biologické laboratoři. Thér a Feriar zajatce informovali o tom, co viděli nahoře.

Havan netušil, že nepřítel na povrchu planety je o jeho akcích informován. Pomocí lístku, který poslal, vyřešil podle svého názoru dvě věci - Bělal byl vyřazen z boje a cizinci se nacházeli mimo bunkr.

Mezitím bylo mezi oběma bunkry přerušeno spojení. Havan se cítil být pánem situace a připravoval si podmínky, za kterých bude ochoten vydat zajatce Perrymu,

Rhodan mezitím. Laury telepaticky upozornil, že může jednat podle vlastního uvážení. Laury sice neměla žádné zbraně, ale disponovala speciální vlastností mutanta - dezintegrací.

Když se patřičně soustředila, uměla pouhou silou vůle rozložit molekulární strukturu pevných hmot-

Rhodan jí radil; „Jsem si úplně jist, že Havan a jeho lidé o parapsychických vlohách nikdy neslyšeli. Ovšem uvědomte si

také, jak jste zranitelná! Momentálně vám nemůžeme pomoci. Havan by vás zastřelil, kdyby zjistil, že jsme v bunkru. Musíme počkat na pomoc ze Země."

^ ^ ^

Laury přemýšlela. Měla řadu nápadů, ale zatím se pro žádný z nich nerozhodla. Jen zvolna formulovala svůj nový plán.

Hlídali je tři strážníci. Zajatci směli mluvit, ale strážníci chtěli vždycky slyšet, o čem je řeč.

Laury se překulila k Ivseře a upozornila ji pohledem, že ji chce něco sdělit. Něco, co strážníci nesmějí slyšet. Ivseřa chápavě přikývla,

Laury se znovu otočila na záda - a soustředila se.

Představovala si, že stojí na chodbě za stěnou laboratoře. Pokoušela se soustředit na tu stěnu a pokoušela se ji rozložit...

Úspěch byl neuvěřitelný.

Ve stěně se vytvořila malá díрка, ale obrovský tlak skály *nať* jejich hlavami způsobil, že podélně praskla. O vteřinu později se celá stěna v délce deseti metrů zřítila.

Všichni tři strážníci byli vmžiku u dveří, ale dveře byly zpola zasypány. Strážníci tedy lezli ven po čtyřech a volali o pomoc.

Laury se znovu otočila na bok.

„Pokuste se dostat k Havanovi," zašeptala Ivseře. „Povídejte si s ním, dělejte mu návrhy! Chci, abyste aspoň na čtvrt hodiny odhlákala jeho pozornost. Pokuste se docílit toho, aby k sobě nepouštěl ani nikoho ze svých lidí. Rozuměla jste mi?"

Ivseřa přikývla. Lauřin požadavek představovat to nejodpornější, co měla v životě udělat.

Ale nebránila se. Cizí dívka tím sledovala jistý záměr, a přestože Ivseřa nezasvětila do svých plánů, Ivseřa jí plně důvěřovala.

^ . A ^

Strážní se za chvíli vrátili. Zjistili, že to není tak hrozné a že jim strop na hlavu nepadne. Ivsera si jednoho z nich zavolala.

„Pověz Havanovi, že s ním musím mluvit!“ Strážný se zašklebil.

„To by mohl říct každý!“ odpověděl ale poslechl a zmizel. Když se za chvíli vrátil, pomohl lyseře na nohy a vyzval ji, aby ho následovala. •

Havan měl svůj hlavní stan na stejné chodbě, jen o pár místností dál. S úsměvem jí nabídl místo, sám ale vstal a vykročil za ní.

„Vidím, že jste si to rozmyslela?“

„Nevím,“ odpověděla mu. „Co požadujete za to, abyste vysvobodil ty lidi, kteří tam jsou zavření se mnou?“ Havan se zasmál.

„Vás“ ^ ' . ,

Ivsera se otřásla. Čtvrthodinku, pomyslela si, jenom Čtvrthodinku! Usmála se na něj.

^ A ^

Jakmile Ivsera odešla, Laury se pustila do práce. Nechala zřítit i pravou stěnu laboratoře a způsobila tím, že oba zbývající strážní opět vyděšení utekli. Ve stěně však teď zel otvor, kterým by prolezl dospělý Člověk.

Laury se soustředila na svá pouta a nechala je rozpadnout.

Cítila Ivseřin strach a z chodby se ozýval dusot. Neměla příliš času. Zmizela v otvoru.

Havan se nabídl, že-Ivseře vystaví dohodu o vysvobození zajatců, pokud mu bude po vůli, ale sotva zasedl za stůl a vytáhl čistý list papíru, stěna za jeho zády praskla a začala se sypat. Havan vyjekl a padl k zemi. Rukama si chránil týl. Ivsera vzhledla a v otvoru stěny spatřila tu cizí ženu. Laury ukázala na Havana. Její gesto vypadalo netrpělivě. Ivsera pochopila. Dvěma třemi rychlými kroky se ocitla za Havanem, sebrala mu jeho pistoli, odjistila ji a namířila na něj. „Vstaňte!“ přikázala mu. „Hra skončila!“

-4..A ^

Zbytek už byl prostý. Ve všeobecném chaosu se Laury snadno podařilo vysvobodit i ostatní zajatce.

Zpráva o tom, že Havan prohrál, se šířila rychlostí blesku. Jeho stoupenci se vzdávali jeden po druhém.

A když se nad oba bunkry snesla cizí, obrovská kulovitá loď, bylo už docela po všem.

Křižník DRUSUS přivezl jen minimum posádky, ale zato dvacet tisíc tun potravin, z čehož polovinu tvořily vysoce hodnotné koncentráty. S takovými zásobami mohlo sto tisíc lidí pohodlně vydržet několik let.

Ale loď přivezla ještě něco - špatné zprávy. Kapitán Harrings hned po přistání žádal o rozmluvu s Rhodanem.

Rhodan se od něj dozvěděl, že se celá Galaxie jen hemží hlídkovými loděmi arkonidského i jiného původu. Podle všeho se stalo, že centrální počítač Arkonu, takzvaný Regent, zpozorněl a udělal všechna potřebná opatření. Podle všeho se rozhodl, že za událostmi na Tolimonu stojí právě Perry Rhodan,

Impérium se znovu chystalo hledat Zemi, která se už šedesát let považovala za zničenou.

. ^ A, ^ •- ...

Rhodanovi zůstalo jen několik hodin, aby moc na Isanu rozdělil mezi Ivseru, Théra a Feriara. Pak už se museli rozloučit...

DRUSUS se vznesl k nebi.

Za Rhodanem zůstal svět a zážitky, patřící minulosti. Před sebou měl důležité úkoly. Nezůstával čas na to, aby přemýšlel o minulých věcech, i kdyby chtěl.

Lidé na Isanu však zažili zázrak, který je zachránil před útlakem a smrtí" hladem.

Mohli za to poděkovat hrstce cizinců. To oni dali Isanu novou naději, to oni se postarali o to, že Isaňané přežijí a jednoho dne budou znovu moci vyjít na povrch své planety, až se zbaví silné radiace.

Isan jim to nikdy nezapomene.

Na místě, kde stála loď cizinců, zůstal osamělý hrob muže, který s událostmi na Isanu vlastně neměl vůbec nic společného - hrob hraběte Rodriga de Bercea, muže, který vběhl do náruče smrti proto, že chtěl holýma rukama pomoci Perrymu Rhodanovi.